

Кіровоградська область
Видання № 9 «Курське»
Ім. М.

**Звертаємо
вашу увагу:**

Хто поїде в Київ? Сьогодні детальний звіт з пленуму обкому ЛКСМУ (МДС), на якому було обрано делегатів на республіканську конференцію.

Трохи екзотики: які вони шасливі, папуаси! — 3 стор.

Минула перша п'ятирічка після чорнобильської трагедії. Прислухайтесь до голосу тих, хто був

тоді неподалік від реактора. Слово ліквідаторам — 4 стор.

Коротка екскурсія по магазину «Малютко», де ціни, як для дорослих, і деякі роздуми про павловську реформу — 5 стор.

Маємо надію, що фани сьогодні будуть задоволені. Для них 6 і 7 стор.

Рідна мова — це не просто інтерес. То справа совісті. Задумаймося над цим — 8 стор.

Спокій у Кіровограді. Якщо його не гарантує міліція, то хто? — 9 стор.

Іще раз про карате і з перших рук: інтерв'ю із Явором Дяковим, II дан — 10 стор.

ТБ. Програма на тиждень. Вона на 11 стор.

Як завжди, на 12 стор. десерт — трохи гумору, походеньки придворного фаворита і, звичайно, Video

МОЛОДИЙ КОМІНАР

ГАЗЕТА КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Виходить з 3 грудня 1989 р.

№ 17 (4150)

СУБОТА

27 КВІТНЯ 1991 р.

Ціна 40 коп.
(переплатом — 12 коп.)

Час... для кераміки

Здавалось би, такі різноманітні речі — кераміка і «застій», а, виявляється, й між ними може бути певний взаємозв'язок. Інніше як пояснити, що класний, як тепер бачимо й відданий своїй справі художник-кераміст М. І. Фірсон, працюючи з 1970 року, після закінчення Одеського художнього училища в рідному Кіровограді, ніяк не міг досягнути із тодішньою владою, нажучи по-сучасному, консенсусу в організації керамічної майстерності. Тож Фірсон довгий час лишався для Миколи Івановича (як так само і його дружини й колеги Нелі Федорівни) чимось на зразок

хобі, а не хліб заробляв роботою оформлювача. Отож, можна собі уявити радість сім'ї Фірсонов, коли їм вдалося «вибити» під майстерню напіррозвалене приміщення колишнього магазину в приватному секторі на Кушівці. На той час сини Миколи Івановича, Сашко й Сергій, вже навчалися в Одеському художньому училищі на відділенні кераміки. Свої дипломні роботи вони виготовляли вже вдома, у батьковій керамічній печі... До речі, й цю піч Микола Іванович виготовив сам за власним розсудом, опираючись, звісно, на досвід інших.

Досить тільки кинути оком на чудернацькі, просто таки міфологічні скульптури, які виготовляє Микола Іванович, щоб одразу відчутти себе причетним до цього світу дива. Деякі роботи несуть яскраво виражений національний характер.

(«Козак Мамай», «Козак-вершинець», «Козак із бандурою»).

Попри все керамісти Фірсонов (а зараз вони працюють в майстерні всі четверо, бо хлопці вже успішно закінчили художнє училище) немало працюють і над виконанням плану — як і в усіх майстерні Худфонду. Чимало фантазії, вигадки, трудового поту вкладають і в планові роботи. Решта поза тим — то вже їхня творчість. Творчість доволі плідна: недарма ж бо зовсім недавно один з молодших Фірсонов — Сергій дістав відзнаку на недавньому представницькому конкурсі керамістів... Втім, відзнаки — це для людей, а для творчості — робота, робота, робота...

С. ПЕТРЕНКО.

На знімках: у майстерні Фірсонов.
Фото В. ГРИБА.

За прогнозами спеціалістів головного управління геодезії і картографії при Кабінеті Міністрів СРСР тривожна тенденція наростає: в районі Нунус-Бухара — Ташкент. У центрі цього трикутника, а точніше — на північ від Бухари протягом семи років проходить спучення земної кори із швидкістю 10 міліметрів на рік. Приблизно це ж саме відбувалося у свій час і в районі Спітану, де було підняття по 12 міліметрів на рік. Це дає підстави говорити про те, що найближчим часом Бухарському трикутнику станеться великий землетрус.

У недобрий час занесло спортивну делегацію із Франції на пермський товчучок. За словами гостей, вони вирішили «зануритись в істинно російський ринкову стихію». І ледве в ній не втопились.

За натуральні французькі духи вони просили всього червінець, за джинси — «столярні», за розчинну наву — п'ять карбованців. Французів ледь не розтерзали: торгаші — за підриз стабільних цін, лопуць — через неймовірну дешевизну. На щастя, поряд виявився посилений наряд міліції.

Багато москвовських кооператорів та інших заможних жителів столиці вже не ламають собі голви над тим, як захистити себе і свій дім у нинішній неспокійний час. Вони перестали надіятися на внутрішні війська, КДБ, навіть на хлопців з фірми «Алекс» і завели собі... бультер'єрів. Це — білийська порода собак, виведена в Англії спеціально для боїв із бинами і ведмедями — популярних у середні віки розваг.

Бультер'єр страшенно злий від народження, однак надзвичайно відданий своєму господареві, дуже сильний і майже не відчуває болю. Розведення цих собак стало зв'язану з цим досить прибутковою справою. Ринкові ціни на цуценят доходять до 3000 (на пса) і 6000 (на суку) карбованців.

Після довготривалих досліджень австралійські вчені дійшли сенсаційного висновку: акули не переносять рок-музики. Поблизу пляжів, де цілий день гриміли оглушливі ритми, акули поводили себе дуже агресивно, частіше нападали на людей. Тепер на узбережжях у місцях відпочинку «нрутитимуть» виключно класичні мелодії.

У Вожегодському районі Вологодської області райкомом КПРС створений фонд соціального захисту комуністів. За його рахунок буде надаватися матеріальна допомога комуністам-пенсіонерам, багатодітним комуністам і членам партії, звільненим з роботи.

На Митинському кладовищі в Москві проводиться перезахоронення пожежників — жертв чорнобильської катастрофи. Тіла загиблих укладають під бетонну плитку із свинцевою прокладкою. Пов'язано це з тим, що останні продовжують випромінювати радіацію.

(За матеріалами преси)

Бог у поміч вам червоної суботи

У минулі роки, що й казати, червона субота проходила більш урочисто. Звучали музика, пісні. Нині — не до пісень. І все-таки, можете не погоджуватись зі мною, але в місті відчувалось поживання. Колективи підприємств і установ, не могли «матеріально» підкріпити свою участь у комуністичному суботнику, тобто забезпечити місто товарами народного вжитку, зробити свій день просто робочим днем неділі, за традицією вийшли на площі і сквери, щоб благоустроїти своє місто. Вранці 20 квітня, відправляючись «на вели», щоб не тільки репортаж написати, а разом з друзями попрацювати для свого Кіровограда, я не могла байдуже пройти повз дівчаток з профтехучилища, молодих робітників «Друкмашу» і «Радію», що працювали над благоустроєм своєї території.

Забігаючи дещо наперед, хочу сказати, що ентузіазмом і енергією, очевидно, могли похвалитися не всі колективи, бо вже на другий день після суботника місто на значній частині території було брудним, ніби й не працювали тут городяни. (А може й не працювали?).

Кілька слів про територію фортеці. Тут лід час суботника кипіла дуже жава робота. Проте, що працювало на валях управління міськвиконкому і міської Ради я знала, але не тільки вони:

— Бог у поміч вам, — підходжу до іншої грули працюючих, — вибачте, ви звідки?

— Спасибі на доброму слові. Ми з міськкому партії, — озвався хтось із гурту.

Тут же працювала і

настина співробітників управління внутрішніх справ. На моє прохання висловитись про суботник, хтось з офіцерів сказав, що таких субот, мовляв, бажано б кілька. А другий секретар міськкому партії В. В. Мальцев взагалі зауважив: «Сюди 6 тисяч 60, благоустроїти як годиться цю історичну територію». Справедливо.

А ось дані міського штабу по проведенню суботника. Рішенням міськвиконкому передраховані кошти будуть направлені на поліпшення медичного обслуговування, розвиток лікувальних закладів, будинків-інтернатів для ветеранів, надання допомоги морнобільцям. На ці цілі за попередніми підрахунками направлено біля 100 тисяч карбованців. На своїх робочих місцях працювало за зведеннями Ленінського району

міста 13546 чоловік і по Кіровоградському району 14378 чоловік. Усі інші працювали, як вже зазначалося, над благоустроєм міста.

Підбиваючи підсумки, слід сказати, що у порівнянні з Шевченківською суботою 20 квітня все пройшло організованіше. Однак, повного задоволення у членів штабу немає. І не те, що повного... Тут хоча висловити кілька особистих міркувань. Чи не занадто рано засоби масової інформації почали апелювати до свідомості людей. Напередодні програма «Час» оголосила, що суботник, мовляв, справа добровільна. Отже, хочеш — виходи, хочеш — ні. Значна кількість людей цим скористалася. І навіть керівники підприємств, партійні, профспілкові комітети. Мене цікавлять, зокрема, парткоми. Во-

ни чому самоусунулись? Суботник же комуністичний! Враження таке, що хтось хотів збоку подивитися на дії міської влади, а ну, мовляв, що в неї вийде? Вийшло не дуже, не так як раніше, у ті ж часи застою. Там хоч і було багато дозволів, але й справа робилася! То треба бути все-таки реалістами. Проводити суботник у наші дні, коли справи на виробництві йдуть далеко не кращим чином, усе-таки відповідально. І те, що він відбувся, це вже добре.

«Наступного разу, — сказав начальник штабу по проведенню суботника В. Я. Беренко, — ми повинні задіяти депутатський корпус. Слава Богу, депутати у нас не весільні генерали. ...! щоб музика була».

Сподіваємось, музика буде.

В. ФЕДОРОВА.

МІСЬКВИКОНКОМ ДОПОМАГАЄ

Коли в міський молодіжний центр довідався «Погляд» надійшла інструкція про підвищення цін на послуги, тут не поспішили сліпо її виконувати — вирішили просити міськвиконком, щоб той допоміг зберегти попередні розцінки: не на дітях, які адекватного заходять до «Погляду», наживаються ж! Про це вже «ММ» писав 13 квітня цього року.

Тепер залишається додати, що справа вирішена на користь центру — своє слово сказав комітет у справах молоді міськвиконкому, міська Рада. А ще, як повідомив директор ММЦД Олександр Поляковський, міська влада допомогла у виділенні приміщення для медичного обслуговування населення. Також протягом двох років виділялася і матеріальна допомога для укріплення матеріальної бази, а придбані аудіо і відеопаратури.

Одним словом, комітет у справах молоді підтримує будь-яку розумну ініціативу, допомагає її реалізувати. В цьому приміром, переконався наш кіровоградський «Погляд».

Ю. ЯРОВИЙ.

СКОПАЙТЕ ГРЯДКУ ДІДУСЕВІ...

МИЛОСЕРДЯ

Ніхто не застрахований від лиха, тому лише допомагаючи один одному, ми можемо розраховувати, що й нас колись не кинуть у біді. Найчастіше підтримки потребують літні самотні люди, яких в області більше 10 тисяч. Майже половині з них, а тому числі солдатським вдовам, інвалідам, ветеранам війни і праці, необхідні постійна увага й турбота.

Посильну медико-соціальну допомогу надає їм служба милосердя товариства Червоного Хреста. Однак піклуватись про всіх в повній мірі

вона не в змозі. Тому звертаємось до милосердних людей.

Друзі! Якщо на вашій вулиці чи будинку живе самотня людина похилого віку, не будьте байдужими до її долі. Як і всім нам, необхідні співчуття й допомога. Особливо тепер, коли до постійних щоденних клопотів додаються ще й весняні: прибирання у домі і в дворі, робота на городі. Скопана вами грядка чи підправлена після зими блаженська огорожа стануть для дідуся чи бабусі ще одним свідченням того, що і в ниніш-

ній час не розучились люди робити добро без зайвих закликів і нагадувань.

Про це треба пам'ятати і нашій підрастаючій зміні — хлопчикам і дівчаткам, бо саме на їхньому ставленні до престарілих вчитимуться поважати старість майбутні покоління.

Якщо, прочитавши наше звернення, ви зробите хоч одну добру справу, знайте, що на землі однією милосердною людиною стало більше.

Т. СКОРА,
інструктор обкому товариства Червоного Хреста.

КАНДИДАТИ В ЦІЦЕРОНИ?

Минулого тижня пройшов традиційний обласний конкурс молодих лекторів, присвячений 121-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Його організували і провели обком комсомолу, президія обласної організації товариства «Знання».

Як і в минулі роки найактивнішими учасниками конкурсу були студенти педінституту, слухачі школи молодих лекторів, яку очолює великий ентузіаст лекторської справи Ф. К. Белявін.

Кожен із учасників протягом 10 хвилин намагався яскраво і переконливо викласти актуальну проблему, довести правильність свого підходу до її розв'язання, а також бути оригінальним і компетентним у вибраній темі, дати аргументовані відповіді на питання, захистити свою точку зору. Як з'ясувалось, зробити це було не так уже й просто. На жаль, не було на конкурсі й явного лідера серед лекторів. Тому журі вирішило нікому не присуджувати перше місце. Друге зайняли студенти педінституту Л. Моторна (тема лекції «Штрихи до політичного портрету С. М. Кірова»), Н. Євладенко (тема виступу «Політичний портрет Л. Д. Троцького») та викладач іноземної мови Капітанівської середньої школи Новомир-

городського району В. Самсоненко («Про долбру і милосердя»).

Третіми на конкурсі були також студенти педінституту М. Хрущова (лекція на тему «Чому В. І. Ленін нам сьогодні особливо потрібний?»), Л. Подольська («Іноземні мови в житті і діяльності В. І. Леніна») і вчитель Виноградівської середньої школи Компаніївського району Л. Левкуліч («Вплив алкоголю та нікотину на здоров'я людини»).

Згідно з умовами конкурсу учасники, які зайняли друге місце, були нагороджені грошовою премією в розмірі 75 карбованців, третє — 50, а також відповідними дипломами обласної організації товариства «Знання», які вручив їй відповідальний секретар О. Я. Корепанов.

Заохочувальними призами-бібліотечками суспільно-політичної літератури були нагороджені студенти педінституту О. Сакара, Т. Коваленко, О. Кошеленко та вчитель Седнівської середньої школи Устинівського району В. Максименко.

А. СТОЯН,
зав. відділом ідеології і культури обкому комсомолу.

На знімку: найактивніші учасники обласного конкурсу молодих лекторів.

Фото В. ГРИБА.

ПЛЕНУМ ОБКОМУ КОМСОМОЛУ

Відбувся він минулого тижня в попередньому номері «МК» про це коротко повідомлялося. Зараз — детальніший звіт.

Перше питання, яке розглядалось, звучало сухо: організаційне. Воно вже давно напрошувалося до порядку денного, бо деякі члени обласного комітету вихали за межі області. Отож, з цієї причини були виведені з складу обкому директор комсомольського підприємства «Протос» при Знам'янському міському комсомолу Юрій Бутенко, економіст кіровоградського заводу «Сегмент» Ольга Коваленко, колишній учень СШ № 34 м. Кіровограда Олександр Мусіяка.

Пленум задовольнив прохання Анжели Савченко — учениці СПТУ № 12, м. Знам'янка, і згідно з поданою заявою теж вивів її з членів ОК.

Разом з тим було переповнено склад керівних органів обласної комсомольської організації. До складу обкому введені: секретар комітету комсомолу Знам'янського СПТУ № 12 Валентин Біличенко, перший секретар Кіровоградського міського комсомолу Микола Живанов, заступник секретаря комітету комсомолу виробничого об'єднання «Олександрівська» Юрій Кочубей, перший секретар Олександрівського міського комсомолу (МДС) Людмила Косяк, секретар-заввідділом учнівської молоді Знам'янського міського комсомолу Світлана Михайлова, перший секретар Світловодського МК ЛКСМУ (МДС) Сергій Середа.

У члени бюро обласного комітету введено першого секретаря Знам'янського міського комсомолу Ольгу Заточну, а студента Кіровоградського педінституту Ігоря Волкова — і до обкому, і до його бюро.

Далі мова пішла про вибори делегатів на III республіканську конференцію ЛКСМУ. Згідно з нормою представництва (1 посланець від 6 тисяч комсомольців) від області треба було обрати 15 делегатів. Обласна ж виборча комісія зареєструвала двадцять дев'ять кандидатів на ці вакансії. Як бачимо, без альтернативи не обійшлося, усе було дотримано в дусі часу, і перед членами обкому постало сакраментальне як на сьогодні питання — зробити правильний вибір.

Перед виборами (вони були таємні) «пройшлися» по всіх кандидатурах — обговорили їх. До

того ж другий секретар обкому комсомолу Віктор Тюпа коротко, але досить чітко, підкреслив усю серйозність цієї акції.

— Це буде непроста конференція, — сказав він. — Вирішуватиметься доля комсомолу України. Люди, яких ми оберемо, повинні будуть наполегливо й уміло відстоювати точку зору обласної комсомольської організації.

Голосування пройшло в один тур і показало, що із запропонованих кандидатур обрали людей із стабільним, я сказав би, і добре вираженим авторитетом серед членів обкому. Бо голоси розподілялись або, як правило, «за», або в основному «проти». Отож, висловлюючись протокольно, на розширеному пленумі обкому ЛКСМУ (МДС) делегатами на III республіканську конференцію ЛКСМУ (МДС) обрані: перший секретар Устинівського райкому комсомолу Лариса Бугайцова, секретар комітету комсомолу виробничого об'єднання «Олександрівська» Сергій Вацик, студент Кіровоградського педінституту Ігор Волков, диспетчер Долинського району електричних мереж Олександр Вацшин, перший секретар Кіровоградського міського комсомолу Микола Живанов, слюсар виробничого об'єднання «Друкмаш» із обласного центру Наталія Коваленко, учениця 11 класу Комишуватської СШ Новоукраїнського району Тетяна Ковальчук, перший секретар Олександрівського міського комсомолу Людмила Косяк, бухгалтер колгоспу «Україна» з Петрівського району Наталія Лавецька, перший секретар Олександрівського райкому комсомолу Валерій Левченко, секретар-заввідділом учнівської молоді Знам'янського міського комсомолу Світлана Михайлова, перший секретар обкому ЛКСМУ (МДС) Сергій Снопков, перший секретар Світловодського міського комсомолу (МДС) Сергій Середа, перший секретар Ульяновського райкому ЛКСМУ (МДС) Володимир Халыпа, перший секретар Маловисківського райкому ЛКСМУ (МДС) Сергій Щербак.

Іх привітали учасники пленуму і висловили надію, що делегація від комсомольців Кіровоградщини не відмовчуватиметься там, у Києві.

М. ШВОРАК.

В Кіровоградському кооперативному училищі стало традицією проведення конкурсів професійної майстерності. Щойно відбувся такий конкурс на торговельному

відділенні. У ньому взяли участь шість груп. Перше місце зайняла друга торгова група. Капітан команди Людмила Буза.

Фото В. ГРИБА.

ЯКІ ВОНИ ЩАСЛИВІ, ПАПУАСИ! ЕКЗОТИКА

Сказати, що в шкільні роки у мене були якісь там історії з географією, не можу, але... Тільки зараз у тропічному саду посеред Новоукраїнки я відчула страшенну заздрість до мандрівників. Ой, запевняю вас, мені зовсім не світить повторити долю капітана Кука, скажімо, а зустрітися хоч з одним аборигеном я б не проти.

Усе це, зрозуміло, жарт. Почувши від свого колеги з телебачення про зимовий сад на Новоукраїнському цукровому заводі, вирішила неодмінно побувати там. Із різних причин, що залежать не від нас, зуміла вибратися в зимовий сад лише весною, коли вже літні новоукраїнські сади ось-ось мали розпуститися. І не жалкую.

Зимовий сад розташований поряд з молодіжним кафе, де господарює Олександр Зосім. Мабуть, небагато у нас знайдеться молодіжних кафе, де чашечку кави можна випити серед бунтуючої зелені Малих Антільських островів. (Шоправа, кава у цьому кафе не завжди буває). Екскурсоводом у тропіки і субтропіки новоукраїнського саду була Л. К. Власова — єдина повновласна його господарка.

Взагалі-то починати розповідь про цей сад треба з неї. Лариса Костянтинівна з рідкісної породи людей-подвижників. Для неї цей сад — фінал життєвих пошуків і звершень. Кандидат географічних наук, більше тридцяти років вона віддала науці, працюючи в одному з науково-дослідних інститутів сибірського відділення АН СРСР. Батьківщина її дітей місто Іркутськ, але «на старості літ» Лариса Костянтинівна відважилась змінити середовище існування.

— Я так багато розповідала своїм дочкам про троянди в росі, — посміхаючись говорить жінка, — що врешті-решт спокунула... На якому рівні вам розповідати про сад? — несподівано змінює тему Лариса Костянтинівна.

— На найвищому!

— Добре. Ось тут знаходиться куточок тропіків. Усі ці рослини — «уродженці» тропічної Африки. Ця велика рослина, на яку ви так захоплено дивитесь, — алоказія. Вона повинна бути вища людського зросту. А ось це велике дерево...

— Ой, це повзучий фікус. Яка краса, яке... натхнення!

— Так, є у нас і гідросад, правда, зараз басейн порожній, не встигла довести до пуття. Мірю в цьому місці зробити куточок джунглів. І зроблю!

— А змії там будуть?

— Ні. Я не люблю зміїв.

— Ларисо Костянтинівно, знаєте про що я думаю? Які вони щасливі, папуаси! Щодня знаходяться серед такої краси. Ліани, фікуси, алоказія... От якби ще мавпочку у ваш сад.

— Нам пропонували, але нічим годувати. Зате в нас є папуги.

— З Марфушкою і Петрушкою мене вже познайомили ваші помічники Таня Алексеева і Наташа Вишняк. Познайомили з морськими свинками Машкою, Яшкою і Мальвиною.

— У мене багато помічників серед школярів. Якби не вони, то й не знаю, чи справилась би. Між нами кажучи, на цукровому заводі, де я займаюсь також озелененням території, майже нікому до цього саду немає діла. Крім заступника директора заводу Ю. В. Доценка, садом ніхто не цікавиться. Ну добре, давайте про інше, а то почну скаржитися. Я все-таки сибірячка. Не до лиця... Ви коли-небудь бачили, як квітне пальма? Ні? А у нас вона вже вдрує розквітла.

Пальма знаходиться «на межі субтропіків і тропіків» новоукраїнського саду. Могутні листя і тендітні квіти цієї екзотичної рослини ніби вбирають в себе моє захоплення. Про куточок субтропіків хочу сказати окремо. Тут зібрані рослини з Японії, Африки, В'єтнаму, Мексики. Царське місце займає пан-банан. Він тут не просто для краси. Зібрано урожай — аж цілих 50 бананів!

У зимовому саду є ще один екзотичний куточок — тут панують кактуси. 106 видів кактусів налічує сьогодні сад. Зараз почалося їхнє цвітіння. Взагалі, я не дуже люблю кактуси, хоч, зрозуміло, залишити байдужою така кількість не може. Тут різні види кактусів: мамулярії і секуленти. Серед останніх Лариса Костянтинівна звертає мою увагу на кубинський кактус, що за 2 роки з 30 сантиметрів вимахав більше як на 2 метри. «А ось плюмерія, — говорить мій екскурсовод, — її батьківщина Малі й Великі Антільські острови». Серед кактусових новоукраїнського саду чимало лікарських рослин: американська агава, каланкой, алое. Заводчани вже не раз зверталися до Власової і вона із задоволенням наділяє їх зеленими ліками. Отже, цей сад ще й аптека. Такого даремно новоукраїнці байдужі до нього.

Втім, справи на цукровому заводі йдуть далеко не прекрасно, про що писала обласна преса, так що не до лимонної ідилії. Не забувають про сад, як вже говорилося, лише школярі. Вітя Оленко з четвертого класу школи № 4 захоплюється вирощуванням кактусів, семикласник Сергійко Ляшенко — орнітолог. Зараз його турбота — Марфушка і Петрушка. Марфушка висиджує потомство, а Петрушка, уявив собі, уже чотири крашанки склював. Сергійко не знає спокою. До речі, більше 30 хлопчиків і дівчаток — члени клубу юннатів, яким керує Лариса Костянтинівна. Клуб працює при будинку культури цукрового заводу, а «практику» юні іхтіологи, орнітологи, ботаніки проходять ось тут, у зимовому саду.

У Ларисі Костянтинівні з'явився задум створити літній ботанічний сад. І це вже починає здійснюватися. Правда, з великими труднощами. Розкачати нашого рідного обивателя не так просто, навіть маючи сибірське загартування. Ларисі Костянтинівні все доводиться брати з бою. Та вона не скаржиться. Не скаржиться, що за свій гідний подиву труд одержує всього 90 карбованців. Живе з захопленням. Ходить із своїми вихованцями в походи, розпалює вогнища пізнання в їхніх душах. Мріє, щоб у Новоукраїнці була прекрасна художня самодіяльність, разом з донькою співає в камерному хорі будинку культури.

— Ви любите життя?

— Ой — моя співрозмовниця обводить поглядом зимовий сад і я більше нічого не уточнюю.

Новоукраїнський район.

В. ЛЕВОЧКО.

МИ ЩЕ ПОПРОСИМО ПРОБАЧЕННЯ

21 квітня в приміщенні обласного українського музично-драматичного театру імені Кривиницького відбувся урочистий вечір і концерт, присвячений 121 річчю з дня народження В. І. Леніна. Юні кіровоградці й літні городяни прийшли віддати данину пам'яті вождю пролетаріату. Я повторюю цю фразу, яка часто вживалася в лексіконі застїйних років, коли з Леніна зробили ікону, і раптом розумію, що за казенністю словосполучень стоїть значно більше.

Я прийшла туди, щоб подумки аклонитися йому не як пам'ятнику, до підніжки якого лягають у ці дні квіти, а як дорогої людини. І ще настане час, коли всі ми прийдемо просити пробачення у Вас, Володимире Іллічу. І ті, хто піддався загальній істерії зречення, і ті, хто став безмовним свідком її.

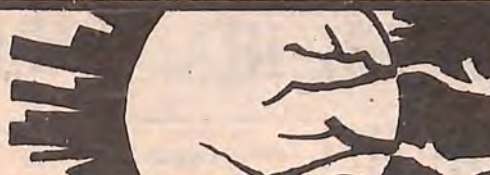
У доповіді першого секретаря

вступному слові голови міської Ради В. Г. Мухіна не було традиційного багатослів'я про «життя і діяльність...» Це була спроба зрозуміти, навіщо нам сьогодні потрібен Ленін і його ідеї. Нам, нещасному народу, мабуть, єдиному у світі, що зрікається свого минулого.

Урочистий вечір, у президії якого — керівники міста, партійні і радянські працівники, ветерани війни і праці, дітячі культури, військові, завершився концертом. Зазначу, що нинішній виступ самодіяльних і професійних колективів міста, серед яких були камерний оркестр обласної філармонії під управлінням Наума Кочка, актори українського музично-драматичного театру імені Кривиницького, камерний хор БК ім. Компанійця (диригент Ю. Любич), хореографічні колективи «Радість», «В гостях у казки», солісти Р. Валькевич,

мітно відрізнявся від подібних концертів у минулому. Між іншим, після закінчення урочистої частини дехто з присутніх залишив зал, мовляв, ленінський концерт, що там хорошого... А хорошого було більше ніж досить. Навіть я дещо побоювалася, знаючи, що в програмі концерту не тільки «Маленька симфонія» А. Бізальді чи українська народна пісня, а й ледве не «Ча-ча-ча» у виконанні дитячого хореографічного ансамблю «Радість». Чи ж доречно! Отак!

Фінал концерту — танець казкових героїв і дітей на фоні ромашкового поля не слугував ремінісценцією на тему «Ілліч і діти», а просто нагадував про те, що Ленін любив дітей. «Прекрасний концерт», — якось ніби аж здивовано сказав мені по закінченні перший секретар обкому КПУ Є. В. Мармазов. Прекрасний.

Ядерна вишня в саді

Мальовниче містечко на Київщині з такою мирною, «страв'яною» назвою ось уже шостий рік як є символом смерті. Енергоблок, реактор, цезій, стронцій, уран... Які почуття викликають ці слова в абсолютній більшості з нас до ночі з 26 на 27 квітня 1986 року, крім полегшення, що нудні курси шкідливих фізики й хімії вже давно позаду? Після вибуху на ЧАЕС ми зрозуміли, що цезій, стронцій, уран і далі по таблиці Менделєєва — поперед і залишається з нами назавжди. З нами і в нас. У наших дітях, онуках і далі. У нашій землі, воді, повіт-

рі, грибах, полуницях. У наших душах. У пам'яті, яка стирає — часом найстрашніші спогади. При цьому вона милостива до очевидців, відводячи їх потроху від прірви усвідомлення того, що трапилося, і безжально до тих, хто прийде опісля. Адже якщо вони не знатимуть, як це було, чого це коштувало людям, катастрофа на ЧАЕС стане для них лише сухим рядком історії, за яким не бачитиметься безодня, що в неї за лічені секунди може кинути цілу планету людське недбалство і неучтвю. А відтак і не розвиватиметься інстинкт самозбереження. У нашому викинуто-

му суспільстві ось уже 70 з лишком років не вчать не тільки на чужих, а й на своїх помилках і невідомо скільки ще так триватиме. «Уперед, ура, угору, далі!» — так ми звикли. «Зупиніться, озирніться, послушайте інших, замисліться, зважте» — це вже буває потім. Після того, як блок — на шматки. Давайте ж хоча б після цього послухаємо, що розказують про Чорнобиль люди, які були там, в епіцентрі лиха, поблизу і на відстані. Замислимося, зважимо. І схилимо голову перед пам'яттю тих, хто був там, але вже ніколи нікому нічого не розкаже...

ЯК ЦЕ БУЛО...

...БЛИЗЬКО ВІД ЧОРНОБИЛЯ

Пригадує працівник Компаніїського райагробуду Іван Володимирович БАРСЬКИЙ:

Я був недовзі після аварії (у липні—серпні) 1986 року в Сукачах Київської області, де будували житло для переселенців. Як потрапив туди? На роботі сказали, що треба їхати, от і поїхав самоскидом. Переді мною там були мої співробітники: спочатку О. К. Олійник, а потім його змінив М. М. Сотник, а я вже його. Самі вирішили по черзі там працювати, бо ті, хто повернувся першим, казали, що дуже важко місяць витримати. У роті гірко, голова болить. У сонячну погоду ще нічого, а як сирі — набагато гірше. Возив я щабель із Овруча і відходив з ТЕЦ для будови у Сукачах. Іздив через ті райони, звідки, коли вже повертався додому, повинні були людей виселяти. Спочатку там ніяких контрольних постів не було...

Жили ми в непоганих умовах. У ідальнях, правда, бували черги, а так — душ, сауна, перукарня, волейбол, через день — концерти.

З реактора постійно бували викиди. Ми визнавали про них погіршення самопочуття, а ще коли вертольоти появлялися. А хлопці, котрі були до нас, розказували, що навіть бачили ті викиди — від Сукачів до блоку по прямій кілометрів 20.

Мене особисто спеціально на предмет опромінення медики не обстежували, а тих, хто їздив пізніше — оглядали. Може, думали, що тоді, коли я працював, там було ще нешкідливо? Ліквідаторами такі, як я, не вважаються, «гробові» нам не платять. Про «Союз «Чорнобиль» знаю, там ті, хто був безпосередньо коло реактора. Ім, а також тим, хто був після мене, 50% вартості ліків оплачують, викликають у лікарню на огляди, а мене — ні. Послали списки наших 12 чоловік з агробуду (двоє ліквідаторів, решта — водії та будівельники) на одержання спеціальних посвідчень, але їх ще нема...

Учасник ліквідації наслідків на Чорнобильській АЕС член правління Кіровоградської регіональної організації «Союз «Чорнобиль» І. В. Коліда (у «Молодому комуністі» за 20 квітня цього року ви читали інтерв'ю з ним).

Фото В. ГРИБА.

РОЗРАХУНКОВИЙ РАХУНОК «СОЮЗ «ЧОРНОБИЛЬ» — № 001700782 В УКРСОЦБАНКУ М. КІРОВОГРАДА МФО 323293.

...БІЛЯ САМОГО РЕАКТОРА

Пригадує кочегар Компаніїської пекарні Семен Іванович ЛОМАКО:

Послав мене на місце аварії у квітні 1986 військкомат як військовозобов'язаного. Потрапив у хімбатальйон. Жили за 50 кілометрів від атомної станції, в селі Ораному у наметах, і 2 місяці щодня нас возили до реактора. Працювали півтори-дві години на добу залежно від рівня зараженості. Пісок возили підлогу мити, вантажили різні речі, промивали запчастини. А коли за 2 місяці я набрав дозу 5 бер, то вже до реактора не їздив і третій місяць працював у частині. Було таке, що за п'ятитику добавляли строк служби там. Двома додали ще 3 місяці. Робили це, думаю, тому, що з вини п'яних було багатьох аварій.

Продукти нам возили з Києва та Іванківців. Годували не дуже. Скаржилися — без толку. Забороняли ловити рибу, їсти фрукти (місцеві це робили), купатися в річці. Дехто не послушався, скупався, то їх три дні душило. І ми спочатку почували себе дуже погано. Не могли ні їсти, ні навіть води ковтнути — так горло боліло. Тиск кров'яний підвищився, кров ішла носом і ротом. Потім звикли.

Медичний огляд проводили приблизно раз на тиждень. Для роботи видавали респиратори, протигаз, а для деяких робіт — і скафандри. Тепер, я вважаю, турботи мало про чорнобильців. Про «Союз Чорнобиль» чув, але зв'язків не маю. Ходив у військкомат, гризся за пільги ліквідаторам, то сказали — вас багато. Правда, в магазині по спеціальному списку чорнобильці за зниженими цінами одержують товари. Не якісь особливі дефіцити — крупу, м'ясо, чай, кава була. Те, що і ветерани та скафандри. Я лежав довго у лікарні, і мені товариш сказав, що як ліквідатору повинні оплатити бюлетень у подвійному розмірі, я клопотав, але поки що нічого не добився.

Ті, хто був на АЕС, хворіють. Багато вже померли. У мене самого після того стало крутити суглоби на руках і ногах, а лікарі кажуть — то не від Чорнобиля...

...ДАЛЕКО ВІД ЧОРНОБИЛЯ

А ТАКЕ МОЖЕ ПРИГАДАТИ ЧИ НЕ КОЖЕН ІЗ НАС

Ліс у Білорусії за 60 кілометрів від Чорнобильської зони.

Весна 1986-го порадувала дітлахів. Починаючи з кінця квітня, вони щодня піднімали голову вгору і тискали пальчиками в небо: «Татку, дивися, вертольоти! Як їх багато! А куди вони летять?»

Вертольоти тієї весни над Україною було, як жодної весни досі. Летіли вони над нашими кривими в одному напрямі — на північ. Там, на Чорнобильській АЕС, сталася аварія, про що повідомили кількома рядками газети. Нам і тоді було не звикати до биття літаків, перекидання поїздів, завалювання шахт; нам було не звикати, бо більшість із нас знала, на яку жину нитку все це споруджувалося. Як на одному авіаційному заводі — спеціальну тканину для якихось прокладок крелі і шили з неї куртки і штани, а взамін аставляли іншу, яка порушувала аеродинамічні властивості літака. Нам до цього було не звикати, тож і Чорнобиль сприйняли в ряду інших аварій, і ті вертольоти навіть заспокоювали: летять, значить, щось робиться для ліквідації наслідків. І травня видався такий день словний — тепло, всі одягнуті зовсім по-літньому. У мене збереглися фотографія з того дня, і згодом я асерйоз придумався, чи не «світяться» вони.

А 2 травня погода різко змінилася, подув північний вітер, який мов тисячами лез, різав по обличчю. Що ж, і таке буває, але знайоме стривожено сказало: «Це симптом ядерної зими. Коли в атмосфері появляються радіоактивні речовини, настає різке похолодання». Вона не була фізиком, ця знайома, вона була артисткою, а радіо, телебачення й газети так нас заспокоювали... Тільки значно пізніше ми знали, що ямару з чорно-

бильського гриба спочатку понесло на Білорусію, а лише на початку травня завернуло й до нас.

Десь у кінці травня надвечір теплого дня налетів різкий шквал із грозою і короткою зливою. А поки вона не хлопнула, вітер смердючі пилюки не знайомих із поливом вулицях піднімав аж до дерев. Наступного ж дня нижні гілки вишень у нашому дворі скрутилися в трубочки і засохли. І не опалили два роки, висіли й узимку. Через рік у Житомирській області посеред літа я бачила двоколірні лісосмуги: половина дерев зелена, а половина — зі смертним коричневим листям. Але загальною досить довгий час після вибуху третього блоку такого вже сильного страху не було. Репортажі з місця катастрофи (тоді її ще так не називали) змінилися бадьорими до захливання репортажами із сіл, де будувалося житло для переселенців; авторитетні ечені заповідали, що в страху великі очі, а насправді радіоактивний йод давно розпався; до речі й недоречно цитувався американець доктор Гейл...

Страх почав розростатися із поступовим розкриттям масштабів вибуху і його наслідків. Трохи захрило горло — радіація! Стало недобре після «общепитовського» чутування — радіація! Воде в киплячому чайнику пінилося, мов мильна — радіоактивна? По асфальту боляко ходити — раптом він із заводських уранових відвалів виготовлений? Гроші страшно до рук брати — десь знаходяться цілі пакки радіоактивних. Речі в комісійному страшно купувати — кажуть, що грабували будинки в зоні й звідти вибавили майно на перепродаж...

Купуючи сік, дивався передусім на етикетку — чи не з Ровно або Гомеля? А люди ж там живуть... Як і ми живемо на урановій тектонічній плиті, і в наших житлах, надто панельних, водиться небезпечний газ радон...

Ми стали боятися радіації, а чи навчилися захищатися від неї, та навіть і виявляти рівні? Невдовзі після Чорнобильської катастрофи я їздила до Ленінграда. Поїзд ішов через Білорусію, зокрема, через «брудну» Могиліську область. На Вітебському вокзалі Ленінграда пасажирів чекав «санпропускник». Прямо на пероні треба було пройти через щось схоже на автобусні двері гермошлюзу. Перевіряли, чи не привезли ми на собі ізотопів. Не затримали нікого. Тепер, мабуть, цього пристосування нема. Як нема досі побутових дозиметрів. Боїмося, але звиклися! Адже чорнобильські мукліди, писали, аж у Чилі знаходили...

А коли в середині нинішнього квітня якогось вечора над Кіровоградом розліталися вертольоти, мені стало моторошно. Я боялася дивитися на небо. Боялася побачити, що вони летять на північ. ...Лістя на вишнях у нашому дворі продовжувало скручуватися на різні гілках щороку. І щоосені з них опалили розкриті майже в порох галузки. За п'ять післячорнобильських років все не цих дерев повністю відмерло. Зарез зацвітають виключно молоді пагоони, які вирости на стовбурі, а не від кореня, що свідчить: асигнання не вікове, а зумовлене зовнішніми факторами. Людський організм, на жаль, до таког о оновлення нездатний...

І. КУЗНЕЦОВА.

ЗИГЗАГИ ТОРГІВЛІ

НА ТОВКУЧЦІ—ГУСТО, В МАГАЗИНІ...

Про що сьогодні говорять люди вдома, на роботі чи в зібраних з будь-якого приводу чергах? Звичайно ж, про ціни (це сьогодні найбільш болюче), про торгівлю, в якій і при нових цінах покриваються пиллом соромливо оголені полиці. Згадують і про ринок, який, судячи з наполегливих запевнень високопоставлених осіб і дій нашого уряду, начебто й прийшов, але щось його ніяк не видно.

Не бачать його результати і в кіровоградському магазині «Малютка», що по вул. Леніна. Сама назва говорить про те, що тут торгують товарами для малюків, тому й не дивно, що магазин ще зачинений, а людей зібрався чималий гурт.

— За чим це так велика черга? — питаю у жінок, — щось дефіцитне привезли?

— Хто знає...

— А ви що хочете купити?

— Не знаю.

— Назвіться, будь ласка, ви місцеві?

— То навіщо це вамі...
— Часто сюди навідуєтесь?

— Буваю, але користі з того...

Як до підвищення цін, так і після, люди зранку збираються біля магазину в надії щось купити для дітей. Але відчиняються двері, вони заходять і бачать уже звичні голі полиці. Правда, після 2 квітня на них інколи щось з'являється, але за такою вартістю, що покупці з незначними міміями.

— Я розумію, що нижні ціни, особливо, на дитячі промислові товари не можуть радувати, — говорить завідувач «Малюткою» Раїса Пилипівна Біляхова. — Та й взагалі у нас, як бачите, магазин напівпорожній. Нічим поки що торгувати.

— А як же з планом?

— Завдяки трикотажній білизні, яка була в нас, ми з планом.

— Він, до речі, у зв'язку з підвищенням цін змінився?

— План змінювати не будуть, тому що денна

виручка по магазину зараз нижча, ніж була при старих цінах.

— А в зарплаті, ви щось виграли?

— Зарплата лишлась такою, як і була. Продавець третьої категорії одержує 115 карбованців, другої — 130, першої — 145.

— Які товари зараз найбільш ходові?

— Навіть важко відповісти. Тепер всі товари ходові. Тільки з'являється щось — беруть. Треба ж жінки чи ні, може ще й з великим для дитини, все одно купують: токи виросте дитя — подежить, нічого з ним не трапиться. А що робити оцим нещасним жінкам, які розриваються між домом, роботою й оздобленими магазинними чергами. Хоч подорожчало все, але як треба комусь акраї, помнеться, полається — і візьме.

Нові ціни справді вражають. Костюм дитячий трикотажний (розмір 26) коштував 17 крб. 50 коп. — нова ціна 86 крб. 63 коп. Пальто зимове 30-го

розміру тепер пропонується не за 63 крб., а за 200 крб. 55 коп. Платтячка літні (розмір 26), які коштували 4 і 5 карбованців — сьогодні обійдуться покупцям у 16 крб. 28 коп. і 19 крб. 43 коп. Дитячу кофту 32 розміру, яку ще до переоцінки можна було придбати за 13 крб. (правда, якби дали таку можливість, то вже придбали б), тепер торгівля пропонує за 64 карбованці. Якраз одна місячна компенсація...

...На одній з полиць сиротливо біліла купка шапочок для немовлят. Учора вони продавались по 20 копійок, — нині — по 60.

— Оце і все, що є для новонароджених!

— Поки що все. З березня не одержували більше нічого. Молоді батьки приходять із надією придбати комплект для немовляти чи інші необхідні речі. Ми ж тільки розводимо руками.

Майже аналогічна ситуація і в «Дитячому світі». І з цінами, і з товаром.

Якщо й з'являється щось з одягу чи взуття, покупці підбирають дочиста.

Зате на товкучці Кривої ринок є товари на будь-який смак. Для спекулянтів (тепер їх називають підприємцями) ніякого дефіциту не існує. Правда, ціни там — ще вищі від «павловських». Скажімо, дитячу футболку років на 3—4 продають за 20 крб., шкарпетки — 5—10 крб., чоловічу сорочку — 60—65 крб., дитяче платтячко — 40—35 крб., дитячі босоніжки — 13 крб., чоловічі туфлі — 200—300 крб. Ціна за пачку цигарок доходить до 25 карбованців.

Одним словом, торгівля підприємливих спекулянтів процвітає. До них ніхто ніяких претензій не має. Навіть працівники міліції, які періодично проходжуються по ринку, не звертають на це уваги, мабуть, думають: якщо у магазинах порожньо, то хай люди хоч тут купують...

— Почім ваші консерви? — питаю в літньої жінки.
— 15 карбованців.

— Чого так дорого!
— Бо здалеку привезли.

— Що, самі виробляете продукцію?

— Тобі треба консерви, так купи, а ні, то йди собі з богом.

Після того як наша розмова набрала мирнішого характеру, жінка зізналась, що хворіє донька, нема за що м'яса купити, тож і вирішила продати консерви...

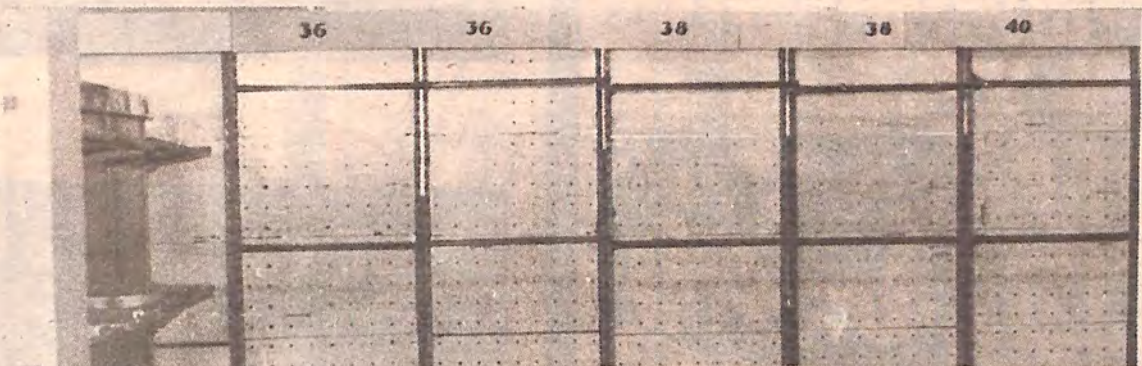
— Я змушена перепродувати цигарки, — говорить інша «бізнесменка».

— Чоловік мій дому не тримається, все тиняється десь з такими, як і сам...

А в мене ось дитя скоро буде, то й торгую тут. Все ж якась копійка буде.

Що ж, хочеш жити — крутись. Жаль тільки, що ринкові відносини, які давним-давно панують на товкучці, ніяк не налагодилися на державному рівні. Ідем-ідем до ринку, а він все ще десь з примарному майбутньому. Давно пора пересідати з коней в лімузин...

Л. САВІЦЬКИЙ.

У «Дитячому світі» пропонується зимові пальта для хлопчиків (24 розмір). Ціна, правда, шокує навіть найвтриваліших покупців — 109 карбованців.

Хоч за старими цінами, хоч за новими — прийди, поглянь, і йди додому. Або на ринок...

На ринку теж дорого, зате хоч щось можна купити.

Фото В. БОГОМОЛЬЦЯ.

«ТАНЮ, ДАЙ ТОВАРИШУ ЛИСТІВКУ...»

АБО СКІЛЬКИ БУДЕ 5% ВІД 65 КОПІЯК?

Є один дуже старий, та від цього не менш цікавий анекдот. Одній організації потрібен бухгалтер. Претендентів на вакансію чимало. Перед кожним із них ставиться одне й те ж запитання: «Скільки буде 2х2?»

Відповіді давались найрізноманітніші, але вакантну посаду дістав той, хто відповів: «А скільки вам треба?»

Частенько я згадую нині той анекдот. Бо підштовхує до цього саме життя. А зтім — про все по порядку... Здається, наприкінці минулого місяця зайшов я у книгарню, що на розі вулиць Т. Шевченка та К. Маркса. Дивлюсь, продається книжечка — «Исторические новеллы» Георга Асаки. Відкриваю зміст. Там назви новел: «Елена Волошанка», «Княжна Руксандя», «Мазепа в Молдове»...

Чудесна річ. І ціна нормальна. Всього 65 копійок. І видання нормальне. До речі, серія називається: «Времени связующая нить».

Звичайно ж, беру.

Товаришка продавець сказала, що я мушу заплатити не 65, як по номіналу, а 75 копійок, адже, нагадала вона, не забувайте про п'ятипроцентний податок з продажу. Ну що ж, плачу. Заплатити — заплатив, але ж, як той казав: «Бороду й ауса я збрив, а де ж думки по-дну?»

Там от, наму я тій товаришці: «А як ви визначаєте ці самі п'ять відсотків?»

Вона: «А у нас таблиця є».

Я: «А дозвольте поглянути».

Вона: «Будь ласка».

І сама туди ж (можливо, вперше) дивиться.

«Ой, — каже, — я помилилась. З вас не 75, а 69 копійок. Розумієте, продовжує, ви вже «вибили» чек, а гроші ми не можемо повернути, тому дамо вам листівку».

«Таню, — кричить вона у другий відділ, — дай йому листівку за 5 копійок!»

Дала мені Таня листівку. Мушу сказати — гарну. Так що, з цього боку претензій ніяких. Але ж, як показали подальші події, на цьому історія з «Историческими новеллами» не скінчилась...

...На роботі я показав придбану книжку своїм колегам. Один з них зацікавився нею — і пішов її купувати. Як ви вважаєте, швидко читачі, скільки з нього взяли у книгарні (звичайно, книгарня та ж сама)?.. 68 копійок.

Але і це ще не все. Наступного дня цю ж саму книжку у цьому ж магазині купив ще один наш колега. І яким же було загальне здивування, коли дізнались, що заплатив він... 67(!) копійок.

Весела дитяча пісенька свідчить, що «дважды два четыре — это всем известно в целом мире», «а не три, а не пять — это надо знать». От якби знали про це і продавці згаданої книгарні — і Таня, і її симпатичні колежанки. Дивись, і не довелось би мені згадувати той «бородатий» анекдот...

м. Кіровоград.

П. КИЗИМЕНКО.

Юрий ЛОЗА

ПЛОТ

На маленьком плоту
Сквозь бури, дождь и грозы,
Взяв только сны и грезы,
И детскую мечту...
Я тихо уплываю,
Лишь в дом проникнет полночь,
Чтоб рифмами наполнить
Мир, в котором я живу.

ПРИПЕВ:

Ну, и пусть будет нелегким мой путь,
Тянут ко дну боль и грусть,
Прежних ошибок груз...
Но мой плот,
Свитый из песен и слов
Всем моим бедам назло
Вовсе не так уж плох!
Я не от тех бегу,
Кто беды мне пророчит.
Им и сытней и проще
На твердом берегу...
Им не дано понять,
Что вдруг со мною стало,
Что вдали меня позвало.
Успокоит что меня.

ПРИПЕВ.

Вмиг прошлое порву
И дальше — будь что будет!
Из монотонных будней
Я тихо улываю...
На маленьком плоту,
Лишь в дом проникнет полночь.
Мир, новых красок полный,
Я, быть может, обрету.

ПРИПЕВ.

Виктор ЦОЙ

ПЕРЕМЕНЫ

Вместо тепла — зелень стекла,
Вместо огня — дым.
Из стекла календаря выхвачен день.
Красное солнце сгорает дотла.
День догорает с ним.
На пылающий город падает тень...
Перемен требуют наши сердца,
Перемен требуют наши глаза,
В нашем смехе и в наших глазах,
И в пульсации вен:
Перемен, мы ждем перемен.
Электрический свет продолжает наш день.
И коробка от спичек пуста,
Но на кухне синим цветком горит газ.
Сигареты в руках, чай на столе —
эта схема проста.
И больше нет ничего, все находится в нас.
Мы не можем похвастаться мудростью глаз
И умелыми жестами рук.
Нам не нужно все это, чтобы друг друга
понять.
Сигареты в руках, чай на столе —
так замыкается круг,
И вдруг нам становится страшно что-то
менять...
Мешает уснуть, тревожит их сон.
Те, кому нечего ждать, отправляются в путь.
Те, кто спасен.
Те, кто спасен.

КАЗАНОВА

Из репертуара группы «Наутилус Помпилиус»

Если нет любви в твоих проводах,
если холоден голос в твоём телефоне,
я могу понять и могу простить,
я звоню в никуда я забыл даже номер.
Вчерашний день не сегодняшний день,
на мягких подушках не введешь в вечность,
ты повесишь на стул позабытую тень
моих присутствий и влажных приветствий.
Казанова, Казанова — зови меня так.
Мне нравится слово
в этом городе женщин,
ищущих старость,
мне нужна его кровь,
нужна его шалость.
Казанова, Казанова — зачем делать сложным
то, что проще простого,
ты моя женщина,
я твой мужчина,
если нужно причину,
то это причина.
Если голос твой слышен, еще ты не спишь
ты светишься бронзой, раздетое лето,
ты манишь на свет всех крылатых в ночи,
но не хочешь согреть никого этим светом.
Подражая примеру соседних глазков
ты шпионишь постыдно за собственным телом,
но не видишь на бедрах свинцовых оков,
хотя можешь заметить даже черное в белом.
Каждый день принесет тебе десять забот
и каждая ночь принесет по морщине,
где ты была когда, строился плот
для тебя и для тех, кто дрейфует на льдине?

Борис ГРЕБЕНЩИКОВ

ГОРОД ЗОЛОТОЙ

Под небом голубым
Есть город золотой
с прозрачными воротами
И яркою звездой.
А в городе том сад,
Все травы да цветы...
Гуляют там животные
Невиданной красоты.

ПРИПЕВ:

Тебя там встретит огнегривый лев
И синий вол, исполненный очей.
С ними золотой орел небесный,
Чей так светел взор забываемый!
А в небе голубом
Горит одна звезда.
Она твоя о ангел мой,
Она твоя всегда...
Кто любит, тот и любим.
Кто светел, тот и свят.
Пустька ведет звезда тебя
Дорогой в дивный сад.

ПРИПЕВ.

Милый мой, твоя улыбка

Из репертуара Азизы Мухамедовой

Все это случилось
У всех на виду:
Ты мне подмигнула,
Спеша, на ходу.
И странную власть безмолвно тая,
В тепле мне зажглась улыбка твоя.
ПРИПЕВ:
Милый мой, твоя улыбка
Манит, ранит, обжигает,
И туманит, и дурманит.
В дрожь меня бросает.
2 р.
Не зная любви,
Не веря судьбе,
Я вдруг расцвела,
Поверив тебе.
Может, все эти знакомства — игра
Ведь знаешь, что козырь — улыбка твоя.
ПРИПЕВ.

У
ГОЛОС
М
У

Сьогодні, доповісти ми не зможемо, що майже всі ці піс-
ні ми чули в магніфонних записах, на платівках, по-
радіо, телебаченню, в кіно. Ми запам'ятали їхні мело-
дії, а тепер ось уявляєте тексти і можете самі співати.
Під гітару, піаніно, баян, а то й просто аналогічно для
себе.

Світлана РАЗІНА (група «Фед»). Ігор САРУХАНОВ. Євген КУЛИКОВ. Андрій УДАЛОВ.

ДЛЯ ВАС, ПАЦАНИ!

Все більше з'являється груп із ласкавими назвами. Але якщо «Ласкавий травень» добре знають як діти, так і дорослі, то група «Ласкавий бик» знайома тільки небагатьом.

Її організатором став поет і композитор, в минулому автор-виконавець Олексій Блохін. Неодноразово він бував із концертами в дитячих будинках та інтернатах, в зонах ув'язнення та виправно-трудових колоніях, виконував пісні в так званому російському бардівському стилі. Нарешті Олексій зрозумів, що буде краще, якщо він знайде якийсь свій визнаний усіма імідж. Так і з'явилась ідея створення групи.

Виходячи із власного стану душі і своєї комплекції, Олексій Блохін вирішив назвати новий колектив «Ласкавий бик». Він був створений у Москві в березні 1990 року. Із постійних учасників, крім вокаліста Олексія Блохіна, у групі працюють Іван Заболотник (клавішні), Олексій Антонов (гітара), а також звукорежисер Юрій Закруткин. Решта музикантів колективу непостійні, тому що склад групи ще тільки формується, йде процес пристосування один до одного.

Перші концерти «Ласкавого бика» пройшли по «гарячих точках» країни. Гастролі почалися у Казані, потім були Набережні Челни, Самара... Одноразово з початком гастролей на студіях звукозапису з'явився перший альбом групи під назвою «Пацани». Він був записаний у рекордно короткий час, а пісня «Пацани» зразу ж придбала тисячі прихильників у різних містах. «У нас у країні дуже багато уваги приділяється дорослим, а про хлопців і дівчат часом просто забувають, і їм нічого не залишається робити, як тусуватись у під'їздах, та по горищах», — вважає автор усіх пісень «Ласкавого бика» Олексій Блохін. Тепер у підлітків з'явилась своя група, яка в піснях розповідає про ті проблеми, котрі хвилюють усіх хлопчаків та дівчаток. «Ласкавий бик», як вважають учасники групи, працює в під'їздно-бардівському естрадно-дискотечному стилі.

У найближчих планах групи в першу чергу просто робота, концерти по країні, а також запис другого альбому під назвою «Тусовка». В телепередачах їх поки що ніхто не бачив, але все ще попереду, творчий шлях групи тільки починається.

Булат ОКУДЖАВА

РОМАНС

В моей душе запечатлен
Портрет одной прекрасной дамы.
Ее глаза в иные дни обращены...
Там хорошо, там лишних нет
И страх не властен над годами,
И все давно уже друг другом прощены,
Еще куда в честь нее высокий хор звучит хвалебно,
И музыканты все в парадных пиджаках...
Но с каждой нотой, боже мой, иная музыка целебна,
И дирижер ломает палочку в руках.

...ЦІЛУВАЛИ, ЗАБАВЛЯЛИ
ХИМКУ ЧОРНОБРИВЦІ!

Не оскорблю своей судьбы слезой поспешной и напрасной,
Но вот о чем я сокрушаюсь иногда:
Ведь кто мы с вами, господа, в сравнении с дамой
той прекрасной,
И наша жизнь, и наши дамы, господа...
Она и нынче, может быть, ко мне, как прежде,
благосклонна,
И к ней за это благосклонны небеса.
Она, конечно, пишет мне, но постарели почтальоны
И все давно переменились адреса...

ТИ НЕ ПІП,
ТИ НЕ ДЯК

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА ПІСНЯ
(в записах М. В. ЛИСЕНКА)

Ти не піп, ти не дяк,
Не цілуй мене так,
Нехай мене так цілує
Запорізький козак.

2 р.

Добре було Химці
Співать у долиниці.
Цілували, забавляли
Химку чорнобривці.
Скажу тобі, ненько, правду.
Як я буду в світі жити,
Буду мужа шанувати,
А хлопців буду любити.
Щоб кращого принайти.
Бо я сіно громадила,
Парня собі принадила,
Та ще буду громадити.

Після розлуки

з «Божою корівкою»...

Група «Кароліна» була створена в березні 1990 року в Москві. Її організатором і художнім керівником став Степан Разін. Ім'я цього музиканта ще мало знайоме любителям поп-музики, але у нього вже достатньо творчого досвіду. Степан грав у «Міражі», потім працював клавішником у групі Роми Жукова «Маршалл». Через деякий час у нього з'явилась і своя власна група під назвою «Божя корівка», яка восени 1989 року випустила альбом «Початок шостого сигналу». Незабаром Степан зрозумів, що це не зовсім те, що йому потрібно. Він виходить з «Маршала», розлучається з «Божою корівкою» і разом зі своїм старим шкільним товаришем, поетом і композитором Сергієм Тумановим створює нову групу «Кароліна».

Назва групи народилась випадково. Її запропонувала солістка групи Тетяна Корнева з якою Степан був знайомий ще із шкільних років. В якійсь мірі це було пов'язано з прізвищем Тетяни, адже в дитинстві шкільні друзі її називали Кора, звідси і «Кароліна». У склад групи також увійшли: барабанщик Максим Климов, клавішник і автор усіх аранжувань Володимир Воленко (який працював із Степаном у «Міражі» та «Маршаллі», один із творців «Божої корівки»), а всі організаційні питання вирішує директор групи Йосип Пригожин.

Новий колектив уже в травні 1990 року заявив про себе широкій публіці альбомом «Дискобар», і через деякий час пісні «Маленький принц» та «Зимовий вечір» стали відомими серед любителів поп-музики. І це не випадково, адже «Кароліна» працює в дуже популярному зараз серед молоді стилі «диско».

ВИПУСК ПІДГОТУВАЛИ: Д. ТКАЧЕНКО,
В. ЯВОРСЬКИЙ, Н. ДАНИЛЕНКО, О. БОСИЙ.

ЩЕ РАЗ ПРО МОВУ...

Шановна редакція «Молодий комунар»! Пробачте, я російський, буду писати по-українськи, може де не так, думаю, що зрозумієте, адже російський і український мови це сродственные с поколения в поколение. Главное, чтобы человек человека понял, не смотря какой он национальности.

У мене є хороші друзі українці, у нас не було і немає різниці. І от дуже прикро, коли чуєш по радіо і в газетах також пишуть, щоб боролися за культуру мови, а самі некультурні, це спостерігається навіть і на сесії Верховної Ради, деякі депутати демблків, так боліючи пильно за культуру, критикують як і в нас в Кіровограді, що українська мова русифікована, кричать по радіо, занадто пересичують, я б сказав, цим криком про мову.

В. І. Ленін говорив так, що на якій мові людині легше, на тій нехай людина говорить... Оце і є права людини, а не те, що тепер діється в деяких республіках, я б сказав, братоубийство на межнаціональній основі.

Як кажуть: «Пересолена їжа не годиться», а старі люди ще говорили так: «Не передай куті меду». Мені здається, що оця криклива агітація про «свою мову» лишня, вона спротивляється, раніше теж було багато українських пісень, я не згоден з тим, що кажуть рухівці, що все було закріпачено, співали й раніше й цікавіше було, ніхто нікого не заставляв силою, співай як хочеш, чи українськи, чи молдавськи, чи російськи, а тепер якось пропадає інтерес, коли надмірно насильно нав'язують, мов оце українська мова найкраща, бо ми живемо на Україні. І якщо прислухатися добре, то східні українці — у

них свій діалект, народна мова схожа з російською, бо ми живемо рядом, російські села і українські, співаємо пісні разом і ті, і інші. Із Західної України українці закидають по-польськи. У них акцент польський, як послухав по радіо, чи по телевізору, теж смішно, але ж ніхто не сміється, що їхня мова теж некультурна, бо в кожному селі навіть, уже свій говір, не будемо говорити про республіку цілому, свій діалект і це не смішно.

І от з цього я хочу задати питання, яка ж мова називається культурною і літературною? Чую по радіо: Гурбачов гуде, щоб я прудав курову... і т. д. Хіба це літературно? Всі ж ми не можемо бути письменниками, вчнями, а якщо критикувати так всіх підрид і русифікованих і польськофікованих українців, а можна й не присікати — тільки односторонньо, люди говорять, як можуть. Треба в школі добиватися культури мови змалку, а не забувати деполітизацією голови дітей. А рідне, вітчизняне, історичне, святе наше не повинно вмерти — це піонери, жовтени, комсомольці — ці назви перевірені часом заслужені. Я і моя сім'я, друзі мої, проти деполітизації школи.

Сім'я Кришко.

м. Кіровоград.

Шановний Аврам Сидорович і Ваша сім'я!

Дуже гарно Ви пишете про те, що головне, щоб люди розуміли один одного, не зважаючи на національність. Це, безперечно, так. І це, без сумніву, визнають люди у всіх кутках світу. Але чомусь французи при всьому цьому не збираються переходити на англійську чи мову есперанто. Хтось скаже, що англійська все-таки

досить широко використовується у багатьох країнах. Це так. Але кожна суверенна незалежна держава (а саме такої України всі ми прагнемо, сподіваюсь, і ви, Авраме Сидоровичу, теж) по-державному піклується про свою мову. Дбає про те, щоб виходила необхідна наукова, художня, спеціальна література, словники, щоб мова повноцінно існувала і розвивалась у всіх галузях людської діяльності. У нас же цього, незважаючи на багато розмов про важливість мови, які вже, як ви пишете «спротивляються», і досі ще нема. Україна в останні роки має величезний дефіцит паперу. В тяжкому становищі опинилися наші видавництва. Крім того, з усього обсягу книг, які вони видають (а торік кількість паперу на душу населення знизилась до 16 кг, порівняйте, в Японії — 201) значний процент ще й сьогодні видається російською мовою. Коли говоримо про українську мову, то мається на увазі далеко не те, щоб позбавляти вас, друзів-росіян чи родичів грузинів, узбеків і т. д. розвивати свою мову, як дехто нерозумно твердить, а лише одне: повноцінний розвиток рідного слова у всіх галузях людського діяння.

А щодо говірок, які ви вважаєте безкультур'ям, то треба чітко відрізняти місцеві говірки, які вивчаються науковцями і заносяться в словники і звичайний суржик, який дійсно є проявом низької культури.

Ви пишете «...тепер якось пропадає інтерес, коли надмірно, насильно, нав'язують мову, оце укр. мова найкраща, бо ми живемо на Україні». Якщо для Вас мова землі, де живете, — лише «інтерес», то це вже справа Вашої совісті.

С. ОРЕЛ.

РАДИМО

ПРОЧИТАТИ

Нарешті побачив світ після 50 років забуття двотомник талановитого українського письменника М. Хвильового. Це — митець європейського масштабу, який прагнув бачити свою українську літературу в ряду літератур цивілізованих народів, за що одержав ярлик націоналіста і в 1933-му році закінчив життя самогубством.

Грунтовну передмову до двотомника написав відомий критик М. Жулинський. До зібрання ввійшли поетичні твори, новели, оповідання, повісті, незакінчені твори, нариси, памфлети, листи. Серед них і відомі «Іван Іванович», «Вальдшнепи», новела «Я».

Двотомник вийшов у видавництві «Дніпро».

Це ж видавництво подарувало нам ще один чудовий двотомник — М. Куліша. Він теж належить до жертв сталінських репресій, повністю твори його видаються лише зараз. Талановитий драматург, сподвижник реформатора сцени Леся Курбаса, Микола Куліш загинув у таборі ГУЛАГ (більш відома ця аббревіатура російською — ГУЛАГ). Переднє слово «Драма Миколи Куліша» написав Лесь Танюк. До двотомника ввійшли п'єси «Хулії Хурини», «Зона», «Народний Малахій», «Мина Мазайло», інші статті, виступи, листи, автобіографія.

У видавництві «Веселка» у серії «Золоті ворота» вийшов перший випуск (від найдавніших часів до 1648 року) книги українського історичного оповідання «Дерево пам'яті». До нього ввійшли давні перекази, оповіді з літописів, твори М. Грушевського, Ю. Хорунжого, І. Білика, Р. Іванченко, С. Планиди, Ю. Логвина, інших. Упорядник і переднє слово В. Шевчука.

Видавництво «Дніпро» видало збірку В. Шевчука «Із вершин та низин» у серії «Цікаве літературознавство». Це — книжка цікавих фактів з історії української літератури, перша спроба (подібного видання не було на Україні) у художній формі через короткі фактологічні оповіді відтворити в загальних рисах літературний процес упродовж його тисячолітньої історії — до революції 1917 р. У книзі подаються факти про тих перших, що започаткували певні жанри, про батьків та родинні традиції письменників. Окремі сторінки розповідають, як українська література приходила до інших народів, про українську пісню та мистецькі уподобання майстрів слова. Є тут матеріали і про псевдоніми, літературні загадки та курйози.

У цій же серії вийшла книга Яна Парандовського «Алхімія слова», переклад з польської Юрія Понсуєнка. У ній йдеться про таємниці літературного процесу, про цікаві факти з життя Есхіла, Цицерона, Данте, Сервантеса, Гете, Мішквича, інших. Багатьох з них читач побачить у домашній обстановці, за роботою, під час подорожі, в товаристві друзів, дізнається про їхню особисте життя, про їхні уподобання та дивацтва.

Львівське видавництво «Каменяр» пропонує читачам працю французького інженера XVII ст. Гійома Левассера де Боплана «Опис України». Цей твір тривалий час був єдиним, найавторитетнішим джерелом пізнання героїчної історії запорізького козацтва, звичаїв українців.

У цьому ж видавництві вийшла книга «Історія галицького стрілецтва». Автори М. Р. Литвин, К. Є. Науменко вперше у радянській історичній літературі розкривають драматичний літопис галицького стрілецтва.

Львівське видавництво «Світ» видало «Вибране» Богдана Лепкого. У книгу ввійшли довго і несправедливо замовчувані твори письменника, які сьогодні відновлюють справжню картину літературного процесу минулих десятиліть. Переднє слово М. Ільницького.

АНТИЧНИЙ СОНЕТ ІЗ СУЧАСНИМ ЗМІСТОМ

Наврядки ж кінця виконуватиметься 101 рік з дня народження талановитого поета, перекладача та літературознавця Миколи Зерова. Дата некругла, не дуже помітна, щоб звертати на неї нашу, шановні читачі, увагу. Але поет М. Зерова небайдужа для нас, кіровоградців, тому, що випускник Київського університету, молодий хлопець з Подільщини, Микола Зеров у 1914—1917 роках вчителював у колишній Златопільській гімназії (теперішня СШ № 1, м. Новомиргород). Тієї самій гімназії, де вчився знаменитий В. Виняченко... Ось тут, мабуть, і корінь нашої провідності — усвідомлення того, що у нас все другорядне, незначне, хоч це не так.

Далі М. Зерова, як сотень і сотень українських письмен-

ників трагічна. У розквіті таланту і життя він загинув. У 1937-му, у радянських концтаборах на Соловках.

Твори його відзначаються широкою ерудованістю, ґрунтовними знаннями світової історії та культури. Він — крупний науковий діяч, професор Київського університету, досліджував творчість багатьох українських письменників XIX ст., В. Брюсова, літературознавця. Займався також перекладацькою діяльністю — перекладав з латинської, польської, французької, білоруської, російської мов.

Був майстром сонета, який довів до високого ступеня досконалості.

Микола ЗЕРОВ

СВІЧКИ І ДЗВІН

Я знаю край: скоропостижні арки
І над дорогою старий жидівський

дім.

Поріддя Носеве, там Хам і Сим
Знов посиділи без розмов і сварки.
Там грабівник і безсоромний мім
Беруть на жеребон шапки й чумарки.
На килимах затоптані цигарки
І понад кріслами смердючий дим...
А над вертепищем Маркс і

Лассаль...

В очах у Маркса залягла печаль,
Шляхетне серце тяготе притисла:
— Лассалю! Та неже в одвіті ми
За ці брудні й понівечені крісла,
За ці лихі й подерті килими!

18.04.1921.

ОБРИ

Весна цвіте в усій красі своїй,
Вже одриміли Зевсові перуни,
Дошу буйного простяглися струни,
Зазелені сподіваний річкйй.
На полі котяться веселі зруна,
В кущах лящить-співає соловій,

А по шляху, немов казковий змій,
На зсипище сільське ватага суне.

І в селах плач. Герої саг і рун,
Воскресли знов аварим, гот і гун,
Орава посіпацька, гадь хоробра...

Сільської ситості останній трен,
Усюди лемент — крик дулібських жем
Під батоном зневажливого обра.
25.05.1921

У КІРОВОГРАДІ ВСЕ СПОКІЙНО?

жні не те, що чужого спокійно не зупинять, а й самі частенько, прошу прощення, матом приносять.

В. М.: Мені важко заперечити вам. Виправдовуючись, можу послатися на недокомплект. Сьогодні обидві роти недоукомплектовані. Не хочуть до нас йти люди. Робота важка, брудна. Це вам не романтичні пісеньки... Щоденно до двох годин ночі темними вулицями під дощем, у лютий мороз... Крім того, до нас приходять по направленням трудових колективів. Ну скажіть, який це директор підприємства віддасть свого кращого робітника. А те, що патрульні нерідко виявляють грубість, то це в зв'язку з відсутністю захищеності працівників міліції.

КОР.: Але ж у вас є «Закон про міліцію», прийнятий Верховною Радою України.

В. М.: Закон то є, але ж він не діє. Так що не смійте мене! Міліція як була беззахисною перед правопорушниками, так і залишилась. У 1990 році мало місце 6 фактів непокори міліції. І по жодному з цих фактів прокуратурою міста не було прийнято позитивного рішення. Результат? У минулому році теж 6 фактів непокори, але тільки за перший квартал. Чомусь вважається, що планувати межі очі міліціонера нічого не варто. А потім дорікають — міліцейський неінтелектуал. З тим контингентом, що на його шляху зустрічається, не до інтелекту.

КОР.: Хочу запитати у вас про РОСМІ тобто робітничі загони сприяли міліції. Свого часу моя оцінка діяльності цих загонів на сторінках «Молодого комуніста» викликала дуже негативну реакцію полковника Кравченка. Як нині справу у цих загоні?

В. М.: Лише дуже незначна частина залишилась у Ленінському райвідділі. Робітничі загони — це ще не все, що треба.

КОР.: А що треба?

В. М.: Повернути ДНД. Тільки значно якісніші. Ми узагальнили досвід діяльності ДНД Харкова і області. Матеріали з цього приводу направлені у облвиконком. Пропонуємо відродити ДНД, повернувши ті пільги, що вони мали раніше.

КОР.: Василью Денисовичу, що ви можете сказати про громадсько-політичну ситуацію в місті і відповідно про діяльність ППС.

В. М.: Громадсько-політична ситуація у місті і в області спокійна. Жителі правильно розуміють ті процеси, які відбуваються в країні. Дуже добре з точки зору мого відома пройшов всесоюзний референдум і республіканське опитування громадян. Конфліктні ситуації виникають лише через методи реалізації дефіцитів. На раз доводилось «гасити пожежі» такого роду у «Світлячку», наприклад, куди завезли холодильники, а інших магазинів. Це трапляється тому, що дефіцитний товар завозять і починають реалізовувати за годину до закриття магазину. Ми зверталися до начальника обласного управління торгівлі І. І. Марковського з пропозицією упорядкувати ситуацію. Відповіді поки що ніякої. А у нас по 30—40 міліціонерів задіяні на ліквідації торгових конфліктів. При нашій «бідності» це які сили відриваються?

КОР.: Чи змогли ви хоч якоюсь мірою подолати проблеми недокомплектів спільним патрулюванням? Де ре-

чі, свого часу Указ двох міністрів наробив галасу: зодять собі солдати з міліціонерами і, як кажуть, «чиз проблема».

В. М.: Та ніякого галасу Указ не наробив. Це тільки «демократична» преса галасувала. До її відома, у 1980—1983 роках спільне патрулювання у нас уже діяло. І досить успішно. А коли це узаконили, то й почали лаяти народ БТР-ами. Нормально проходить у нас патрулювання. На солдат ніякого нарікання. В Кіровограді у вихідні і святкові дні патрулює 5 спільних нарядів. У будні — 3. В Олександрії патрулюють вулиці 3 спільні наряди. Як ви розумієте, л'ять чи три патрульних нарядів подолати наш недокомплект не можуть, хоч це патрулювання дало можливість більшу територію захити. Спільними нарядами затримано понад 160 правопорушників, ряду правопорушень вдалося запобігти.

КОР.: А тепер таке питання. Не знаю, можливо, це вже таємниця. Ніхто нічого не говорить про ОМОН? На запитання депутатів міської Ради полковник Кравченко відповів, що загону міліції особливого призначення у нас немає. Невже ми гірші від інших?

В. М.: Це що, гумор? Навіщо вам ОМОН? У нас його справді немає. Але у нас є підрозділ міліції спеціального призначення, що виконує спеціальні завдання по боротьбі із злочинністю. Цей підрозділ забезпечений спеціальною технікою, транспортом, спецзасобами, для виконання поставлених завдань.

КОР.: Василью Денисовичу, пробачте, ви говорите такими загальними фразами... Читач хоче почути про ОМОН, а ви про поставлені завдання.

В. М.: Я розповідаю у межах допустимого. Молоді, дуже хлопці, фізично загартовані, якого-небудь «хлопика» у цьому підрозділі не знайдете. Він, до речі, діє у складі ППС, але несе службу не лише в Кіровограді, а в будь-якій точці області. У зв'язку з ускладненням громадської безпеки кілька днів у березні підрозділ виконував завдання в Олександрії. За перший вечір у медитаврезник доставлено 22 чоловіки, затримано за дрібне хуліганство 11 олександрійців і 2 неповнолітні затримано за викрадення мототранспорту. Після цього місто як завжди. Ніяких дзвінків до чергової частини не надходило.

КОР.: Я думаю. П'яниць пересадили...

В. М.: Звістка про те, що у місті прибуде якась «чужа» міліція і наводить порядок, облетіла всю Олександрію. Наступного дня затримано всього 6 правопорушників, а значні місця у місті спорожніли.

Начальником УВС підписано наказ про перегляд процесу роботи і підготовки підрозділу спеціального призначення.

КОР.: Отже, у нас все-таки буде ОМОН!

В. М.: Та ні, десь вам цей ОМОН. Просто кращою буде бойова і спеціальна підготовка підрозділу, поліпшення умов служби. Для проведення занять з ними будуть задіяні керівники всіх служб УВС.

КОР.: Варто поліпшити підготовку не тільки спецпідрозділу, усієї патрульно-постової служби.

В. М.: Ну, звісно, малярі і мулярі 3 роки спеціальністю оволодівають, а міліції, яка має справу з людьми, 4 місяці відведено. З часом це питання буде вирішуватися, але не думайте, що вже завтра.

КОР.: Міліція користується нині гумовими палицями, тімчасовими засобами. За 4 місяці не так легко запам'ятати, кого бити, кого ні...

В. М.: Принаймні за той час, коли я працюю на посаді начальника відділу охорони громадського порядку, жодного нарікання на неадекватне використання спецзасобів і гумових палиць не було. Так що не треба робити з цього проблему. Їх і без того вистачає.

Бесіду веде В. ЛЕВЧОК.

ДИКА наївність! Який може бути спокій, скажуть мені городяни, якщо від хуліганів життя немає. Вони відчують себе королями на ранній стадії західноєвропейського феодалізму. Саме міліція їх боїться. І взагалі, що це за лицарі без страху і докору, що ходять найлюднішими вулицями і зовсім не цікавляться, що там у підворотнях робиться.

Так, нарікань на роботу міліції і патрульно-постової служби багато. Не раз і я, піддаючись обивательським тлумаченням, прискіпувалася до полковника Кравченка (до речі, «Молодий комуніст» ще не мав нагоди привітати начальника УВС з присвоєнням йому чергового офіцерського звання, що робимо тепер, бажаючи доброго здоров'я і рішучості у боротьбі із злочинцями), чому це, мовляв, міліцейських патрульних аж геть чистого не турбує, що робиться на околицях. Пояснивав мені і Юрій Федорович, пояснював і Василь Денисович. Момот, начальник відділу охорони громадського порядку, яка ситуація склалася з патрулюванням міровоградських вулиць.

Власне, задаючись питанням, винесеним у заголовок цієї статті, я хотіла поговорити про проблеми патрульно-постової служби. З цим і прийшла до начальника відділу охорони громадського порядку. Отже, на запитання «Молодого комуніста» відповідає В. Д. МОМОТ.

КОР.: Так чому все-таки злоці з Леніна, 6 (там райвідділ міліції — В. Л.) прогулюються центром міста і не зазирають куди-небудь у «заповідні куточки» Кіровограда?

В. М.: Я вам скажу чому. На сьогодні ми закриваємо 12—16 процентів території міста. Остання частина і «заповідні куточки» теж — простір для любителів «місних горішків». У місті всього 2 роти патрульно-постової служби і ті малочисельні. Добровільні народні дружини в останні роки самоліквідувалися, бо забрали у них певні привілеї (три дні до відпустки). Діє у нас ДНД лише на «Дружмаші». Всі інші розраховують на міліцію.

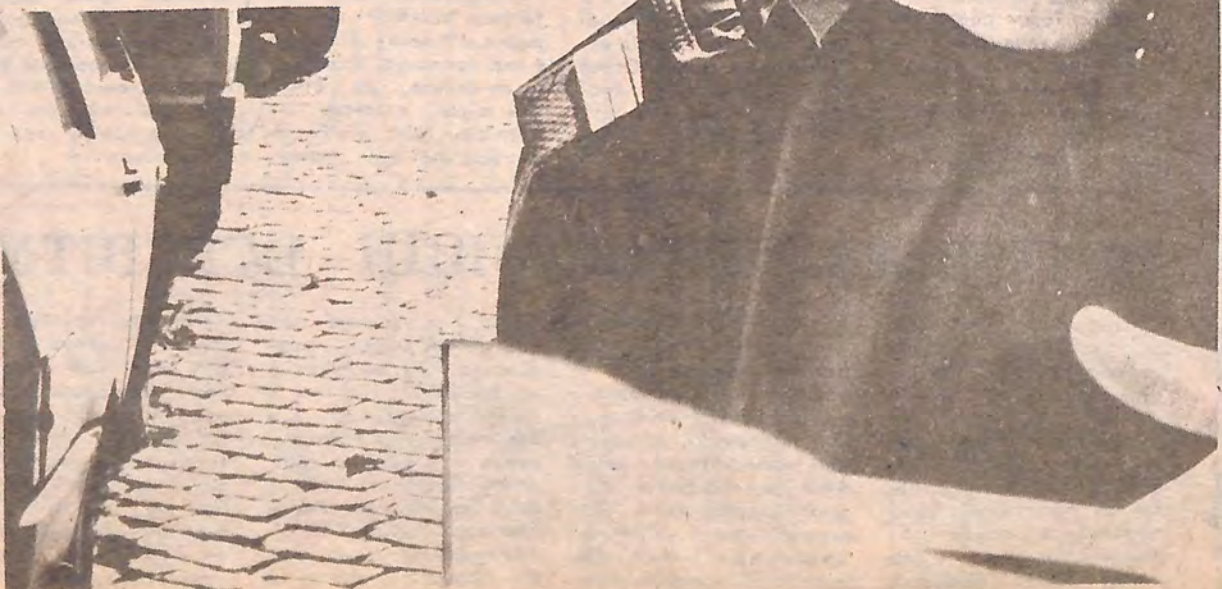
КОР.: Боже мій! Мабуть керівники підприємств не здогадуються про критичну ситуацію у місті, зріст злочинності і т. д.

В. М.: Не здогадуються! А вони що—пришльці із Всесвіту? Чи це не з-під їхнього носа крадуть автотранспорт, б'ють, деруть, по морді, трабують. Продовжу свою думку. Патрульно-постова служба в цейтноті. Обоз рот у нас не вистачить, щоб закрити бодай територію Кіровоградського району, а там же працює лише рота № 2. Та, що підпорядкована виконкому. Вона бере кошти з місцевого бюджету. Я взагалі вважаю, що про патрульно-постову службу міста повинна турбуватися міська влада. Вона цього, на жаль, не робить. Скільки зустрічей було у особового складу з представниками влади, але обіцянок своїх керівники міста не виконують.

КОР.: Василью Денисовичу, міська влада зараз у не меншому цейтноті. Бо не тільки міліція вимагає, дає квартиру, піддає зарплату. Бюджет міста не витримує ніякої критики.

В. М.: Ви хочете, щоб вас на площі Кірова роздягали? А не хоче, то потурбуйтеся про свою безпеку. До речі, ось ви сказали про хлопців з Леніна, 6, так я вас попереджаю, можете мати «конфлікт» із М. Я. Швецем, начальником Ленінського райвідділу міліції, де перша рота ППС «у приймах». Самої бази у неї навіть немає. Техніка взагалі в іншому місці знаходиться.

КОР.: Я, між іншим, завжди була одним із тих кореспондентів, що захищали міліцію, коли її безпідставно поїмали брудом. Так що не зазідайте мене у нечесності, ось в міліції, і в першу чергу серед представників патрульно-постової служби, багато, образно висловлюючись, «соддафонів», грубих, неінтелектуальних людей,

З 29 квітня по 5 травня

понеділок

29 КВІТНЯ

▲ УТ

16.00 — Новини. 16.10 — Музичний фільм «Мені люди пісню подарували». 16.40 — День за днем. (Кіровоград). 17.00 — «Пам'ять». Сторінки пошукової роботи. (Кіровоград). 17.30 — «На квітській хвилі». Інформаційний випуск. 18.00 — Музичний фільм «Жити — це співати». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Хто ми...». Громадсько-політичний відеотижневик. Частина перша. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «ТБ-шанс». Парад відеокліпів. 21.30 — «Хто ми...». Частина друга. 22.30 — Музичні зустрічі. 23.30 — Вечірній вісник. 0.00 — Нічний телезал. Художній телефільм «Дім, що побудував Свіфт». 2 серія.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — «Ранок». 9.00 — «Контакт». Економічний огляд. 9.15 — Футбольний огляд. 9.45 — Концерт лауреатів фестивалю народної творчості МВС РРФСР. 10.50 — «Чехарда». Художній телефільм. 12.00 — ТСН. 15.00 — ТСН. 15.15 — «І тоді ти повернешся...». Художній телефільм. 16.15 — Дитячий музичний клуб. 16.50 — Світ захоплених. «Увага: знімаю». 17.05 — Дитяча година з уроком французької мови. 18.05 — Ліричний альбом. К. Свєтлов. 18.30 — «Меридіан». Міжнародні новини. 18.45 — За законами ринку. Про проблеми ринкових відносин у будівництві. 19.15 — «Контакт». Економічний огляд. 19.30 — Бісирис камерний оркестр «Віртуози Москви». 19.55 — На прохання глядачів. Художній телефільм «Театр». 1 серія. 21.00 — Час. 21.45 — 2 серія художнього телефільму «Театр». 22.55 — «Темніці пражського архіву». 0.10 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

10.35, 11.35 — Література. 11 клас. О. Твардовський. Сторінки життя і творчості. 11.05 — Календар мистецтва. 12.05 — «Планета». Міжнародна програма. 13.05 — «Квіти Вістнаму». 16.50 — Музичний телебюлетень. Клас професора Янелевича. Передача 4. 18.00 — Прем'єра документального телефільму «Туга за Батьківщиною». 18.55 — Футбол. Чемпіонат СРСР. «Спартак» (Москва) — ЦСКА. У перерві — 19.45 — Вечірня назка. 20.55 — Колаж. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 21.45 — «Заглянути у вікно». Передача 1. 22.50 — «Інспектор Лосев». Художній телефільм. 1 серія. «Гастролер».

вівторок

30 КВІТНЯ

▲ УТ

7.30 — «Ранкова мозаїка». 9.00 — Художній фільм «Польоти уві сні і наяву». 10.25 — Доброго вам здоров'я. Профілактика професійних захворювань. 11.00 — Музичний фільм «Русалчин тиждень». 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей. «Веселка». 16.35 — Документальний телефільм «Генеральний директор». 17.15 — Концерт оркестру народних інструментів Київського інституту культури. 17.55 — М. Лисенко. «Пан Коцький». Опера для дітей. 18.40 — Музичний фільм «Віденські ритми». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Все про кіно. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Грає Є. Кісін. (Фортепіано). 21.45 — Ж. Оффенбах. «Ключ на бруківці». Вистава Одеського театру музичної комедії. 22.40 — Вечірній вісник. 23.10 — Нічний телезал. Художній телефільм «Дім, що побудував Свіфт». 2 серія.

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — «Ранок». 9.00 — Актуальний репортаж. 9.20 — Ліричний альбом. К. Свєтлов. 9.45 — Дитяча година. З уроком англійської мови. 10.45 — «Темніці Празького архіву». 12.00 — ТСН. 14.55 — Хоней. Чемпіонат світу. Матч команд фінальної групи. Трансляція з Фінляндії. У перерві — 15.40 — ТСН. 17.30 — «Кар'єра». Художньо-документальна програма. 18.30 — «Меридіан». Міжнародні новини. 18.45 — «Літаючий хвостик». Мультифільм. 18.55 — Хоней. Чемпіонат світу. Матч команд фінальної групи. Трансляція з Фінляндії. 21.00 — Час. 21.45 — Від представляє: «Поле чудес». 22.45 — «Ширше коло». У перерві — 0.00 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Во саду, ли в огороде». Документальний телефільм. 8.35, 9.35 — Географія. 8 клас. Стихійні природні явища. 9.05 — Французька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Французька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Історія. 7 клас. Мистецтво епохи Відродження. 11.05 — Мама, тато і я. 12.05 — Ритмічна гімнастика. 12.35 — Американський футбол. Першість світової ліги. 17.00 — «Ранкова зірка». 18.00 — Прем'єра документального телефільму «Стара ферма в горах». 18.55 — «У світі Штрауса» (ТВ Німеччини). 19.30 — Парламентський вісник Росії. 19.45 — «Диня». Художній телефільм. 20.45 — Вечірня назка. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 21.45 — «Заглянути у вікно». Передача 2. 22.40 — «Інспектор Лосев». Художній телефільм. 2 і 3 серії.

середа

1 ТРАВНЯ

▲ УТ

7.30 — Концерт. 8.00 — Мультифільми для дітей. 8.55 — У колі друзів. Музична програма. 9.55 — Київ. Хрещатин. Відзначення Дня Міжнародної солідарності трудящих — 1 травня. 11.00 — «Сонячне коло». 11.30 — Публіцистичний фільм «Зорані хвилини нашого життя». 12.45 — «Разом — одна сім'я». Концерт. 13.45 — Художній фільм «Літо у Черепашці». 1 серія. 15.00 — «У чому справа?». Циркова вистава. (Кіровоград не Республіканське телебачення). 15.45 — «Кунурі і Ко». Розважальна передача для дітей. 16.45 — «Майстерня радості». Телевистава. 17.45 — Концерт артистичної молоді України. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — І. Кальман. «Баядера». Опера. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Кіровоградський комерційний канал». «Сюрприз». (Кіровоград). 21.45 — Вперше на екрані УТ художній телефільм «Приморський бульвар». 1 серія. 22.50 — Вечірній вісник. 23.20 — «Нічний телезал». Українська естрада Частина перша.

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — ТСН. 8.20 — Документальні телефільми. 8.55 — Концерт хору російської пісні Держтелерадіо СРСР. 9.55 — Москва. Красна площа. Мітинг, присвячений Дню Міжнародної солідарності трудящих — 1 травня. 11.00 — «На балу у Попелюшки». 12.05 — Прем'єра художнього телефільму «Фалькон». 13.05 — П. І. Чайковський. «Лебедине озеро». Вистава Ленінградського театру опери і балету. 15.05 — «Багато голосів — один світ». Відкриття циклу передач, присвячених стародавньому мистецтву оповідачів. 15.40 — «Сходина до Парнасу». Концерт зірок першого і другого фестивалів. 16.55 — КВБ-91. Зустріч команд Уральського політехнічного інституту і Московського інженерно-будівельного інституту. 18.50 — «Уолт Дісней представляє...». 19.40 — Вперше на екрані ЦТ. Художній фільм «Князь Удза Андрійович». 21.00 — Час. 22.00 — «Голубий вогник». Святова музична програма. 23.55 — «Танці, танці, танці». Кубок Європи серед професійних виконавців. 0.30 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Концерт Російського хореографічного і пісенного фольклору. 8.40 — «Дядя Стюпа — мільйонер». Мультифільм. 9.00 — Фільм — дітям. «Велика пригода». 1 серія. 10.15 — Концерт ДСО СРСР. Диригент — Є. Светланов. 11.15 — Прем'єра документального фільму «Гідронавти». 11.35 — В. Шукшин. «Стареча справа». Телевистава. 12.35 — Народні мелодії. 12.50 — Прем'єра документального телефільму «Гім назистів». 13.40 — «Не бієся, я з тобою». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 16.10 — «Заповідні місця». Теленарис. 16.30 — «Данило і Неніла». Мультифільм. 16.50 — «Театр, який я люблю». 17.50 — «Хазяйка набає — судьба». Творчий вечір поета М. Денисова. 19.55 — Колаж. 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — Російські народні пісні виконує лауреат телерадіокурсів «Голоси Росії». Є. Молодцова. 20.30 — Музей на Делегатській. Мистецтво невідомої краси. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 22.00 — «Беріть жінку». Художній телефільм. 1 і 2 серії.

четвер

2 ТРАВНЯ

▲ УТ

7.30 — Парад ліліпутів. 8.55 — «Пори року». Хореографічна вистава. 9.55 — Новини. 10.05 — Художній фільм «Літо в Черепашці». 2 серія. 11.35 — Зустріч з Ніною Турбіною. 12.05 — Прем'єра документального фільму «На зелену неділю». 12.25 — «Чиста криниця». Солістка Великого дитячого хору Держтелерадіо УРСР Н. Школярчук. 12.55 — Новини. 13.10 — «Садом цвісти». Теленарис про сільських трудівників Хотинського району Чернівецької області. 14.10 — Тіро де Моліна. «Благочестива Марта». Вистава Київського українського драматичного театру ім. І. Франка. 17.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Шахтар» — «Спартак» (Москва). 18.45 — Грає ансамбль «Камерата тавріна». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Мультипанорама. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Музичний фільм «А. Солов'яненко на сцені і поза сценою». 21.45 — Вперше на екрані УТ художній телефільм «Приморський бульвар». 2 серія. 22.50 — Вечірній вісник. 23.20 — «Нічний телезал». Українська естрада. Частина 2.

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — ТСН. 8.20 — Концерт Воронежського російського народного хору. 8.55 — «Селянський статус». Документальний телефільм. 10.00 — Художник Ф. Константинов. 11.05 — Мультифільми. 11.30 — Концерт Державного симфонічного оркестру Міністерства культури СРСР Диригент — Г. Рондестевський. 12.00 — Фільми режисера А. Шахмалієвої. «Софія Ковалевська». 1 серія. 13.20 — «50x50». Музичний додаток до програми «...до 16-ти і старші». 14.55 — Мультифільм «Ну, постривай!». 3 випуски. 15.25 — Прем'єра документального телефільму «Відкритий скриньку». 15.50 — А. Вівальді. «Пори року». Музичний телефільм. 16.30 — Прем'єра художнього телефільму «Зіроби». 1 і 2 серії. 18.55 — Хоней. Чемпіонат світу. Матч команд фінальної групи. 21.00 — Час. 21.45 — «Щасливий випадок». Сімейна телевізійна. 22.50 — «Рандеву на Цвітному, 13». У перерві — 0.00 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — «Натхнення». Документальний телефільм. 8.30 — «Роби з нами, роби як ми, роби краще за нас». 9.15 — Фільм — дітям. «Велика пригода». 2 серія. 10.35 — М. Дягаш. «Просинь і співай». Фільм-вистава Московського театру сатири. 12.15 — «Острів скарбів». Мультифільм. 14.05 — Прем'єра документального телефільму «Тепло від оленів у тундрі». 14.55 — Хоней. Чемпіонат світу. Матч команд фінальної групи. 17.30 — «Світ персональних комп'ютерів». 17.45 — Спорт для всіх. 18.00 — Футбол. Чемпіонат СРСР. «Шахтар» — «Спартак». 2 тайм. 18.50 — Мультифільм. 18.55 — Приз глядацьких симпатій. Прем'єра документального телефільму «Завтра буде день хороший». 19.30 — «Прем'єра в Сосновці». Художній телефільм. 20.45 — Вечірня назка. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 21.45 — До 100-річчя від дня народження М. Булгакова. Художній телефільм «Дні Турбіних». 1 серія. 23.00 — Верткаль. Документальний телефільм «Березві голоси».

п'ятниця

3 ТРАВНЯ

▲ УТ

7.30 — На хвилі дружби. Державний оркестр налітчих народних інструментів. 8.05 — Ритмічна гімнастика. 8.25 — Науково-популярний фільм «М. Реріх». 9.25 — Новини. 9.35 — Для дітей. Зірки, на сцену! 10.10 — Художній фільм з субтитрами «Діні лебеді». 11.35 — Для дітей. «Будинок фантазерів». 12.05 — Фільм-балет «Триптих». 13.10 — Новини. 13.25 — Танцює «Грація». 13.55 — М. Булгаков. «Адам і Єва». Вистава Центрального театру Радянської Армії. 16.00 — Гандбол. Кубок володарів кубків європейських країн. Фінал. «Спартак» (Київ) — «Радничкі» (Белград). 17.20 — Мультифільм для дітей. 17.45 — Розповіді про неспокій. О. Слісаренко. 18.40 — Прем'єра телефільму «Біль душі моєї». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Телетурнір «Сонячні кларнети». Самодіяльні художні колективи Чернівецької області. 20.45 — На добраніч, діти! 21.05 — Співає В. Свирид. 21.35 — Молодіжна студія «Гарт». У перерві — Новини. 21.50 — «Нічний телезал». Художній телефільм «Марк Твен проти».

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — ТСН. 8.20 — Концерт учасників IV Всеросійського конкурсу виконавців на народних інструментах у Нижньому Новгороді. 8.50 — Із золотого фонду ЦТ. О. Островський. «Вовки і явці». Фільм-вистава державного академічного Малого театру Союзу РСР. 11.45 — «Ранкова зоря». 12.45 — «Софія Ковалевська». Художній телефільм. 2 і 3 серії. 15.00 — ТСН. 15.15 — «ВЕДІ». 15.45 — «Нове покоління вибирає». 17.00 — По сторінках американського кіно. Кіноконцерт. 17.40 — Хвилини поезії. 17.50 — Міжнародна панорама. 18.35 — Вперше на екрані ЦТ. Художній фільм «Наш бронепізд». 21.00 — Час. 21.45 — Концерт державного академічного ансамблю народного танцю Союзу РСР. 22.40 — «Від представляє». У перерві — 23.55 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Співає Ксенія Георгіаді. 8.40 — Кінопубліцистика союзних республік. Документальний телефільм «Повернення до Ельця». 9.05 — «Мадам Шурігіна». Теленарис. 9.45 — Чемпіонат США з баскетболу серед професіоналів НБА. 10.45 — Здоров'я (з сурдоперекладом). 11.15 — Відеоканал «Плюс одинадцять». 14.45 — Телепрограма «Сім'я». 15.40 — Прем'єра науково-популярного фільму «Культурні столиці Європи». Фільм 5. «Мюнхен». 16.45 — Американський футбол. Першість світової ліги. 17.45 — Мультифільм 17.55 — Футбол. Чемпіонат СРСР. ЦСКА — «Арат». 19.55 — Колаж. 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — Зустріч з кращими спортсменами 1990 року. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 21.45 — «Дні Турбіних». Художній телефільм. 2 і 3 серії.

Міняємо однокімнатну з усіма вигодами, з телефоном квартири (житлова площа 17 кв. м) у Миколаєві (обласний центр) на однокімнатну в Кіровограді. Звертатися: м. Миколаїв, вул. Кітобоїв, 14 «а», кв. 56, Нікулкову.

субота

4 ТРАВНЯ

▲ УТ

7.30 — Ритмічна гімнастика. 7.50 — Музичний фільм. 8.30 — «У нас нині — суботя...». Інформаційно-музична програма. 9.30 — Новини. 9.45 — «Художня панорама». М. Нестеров. 10.15 — «ТБ-шанс». Музичне шоу. 12.35 — «Доброго вам здоров'я». Гомеопатичний центр у Долині. 13.05 — Новини. 13.15 — Твори Ф. Шопена. 13.30 — Художній фільм «Три плюс два». 15.00 — «Ви нам писали». Музична передача за листами глядачів. 16.00 — Служба солдатська. 17.00 — Телеспортарена. 17.45 — Музичний телефільм «Онсана Петрусенко». 18.15 — «Альфа і Омега». Науково-пізнавальна програма. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «Право». Телерадіоканал. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Пісні Буджакського краю. 21.40 — Прем'єра художнього телефільму «Далі полоту стріли». 1 серія. 22.55 — Вечірній вісник. 23.25 — «Нічний телезал». М. Гоголь. «Страшна помста». Вистава.

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — ТСН. 8.20 — Ритмічна гімнастика. 8.50 — «Кубини». Мультифільм. 9.00 — 3 ранку раненько. 10.00 — На службі Вітчизні. 11.00 — Ранкова розважальна програма. 11.30 — Клуб мандрівників. 13.00 — Хоней. Чемпіонат світу. Матч команд фінальної групи. У перерві — 14.30 — ТСН. 15.25 — Сільська година. 16.25 — Музичний кіоск. 16.55 — Хоней. Чемпіонат світу. Матч команд фінальної групи. 19.30 — Вперше на екрані ЦТ. Художній фільм «Ранкове шосе». 21.00 — Час. 21.45 — «Зелений змії». Мультифільм для дорослих. 22.00 — Конкурс пісні Серобачення. Трансляція з Італії. У перерві — 0.00 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай. 8.15 — Концерт Литовського камерного оркестру. Диригент С. Сондеціс. 9.05 — «Ой, Дніпро, Дніпро». Прем'єра документального телефільму. 10.00 — Відеоканал «Співдружність». 13.30 — Відеоканал «Плюс одинадцять». 17.00 — «Планета». Міжнародна програма. 18.00 — Кіносерпантин. Дубль 1. 19.45 — Парламентський вісник Росії. 20.00 Вечірня назка. 20.15 Кіносерпантин. Дубль 2. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 21.45 — Кіносерпантин. Дубль 3.

Загублений студентський квиток № 897/89, виданий Кіровоградським педагогічним інститутом ім. О.С. Пушкіна на ім'я ВОЛОШІНОЇ Олени Володимирівни, вважати недійсним.

неділя

5 ТРАВНЯ

▲ УТ

7.30 — «Ранкова мозаїка». 9.00 — Перлини душі народної. 9.45 — «Кунурі і Ко». Розважальна програма для дітей. 10.45 — Програма мультифільмів. 11.25 — Музичний фільм «Повернення майстра». 16.00 — Новини. 16.10 — Для дітей. «Царівна-жаба». Вистава. 17.10 — Телефільм «Біла сова». (Кіровоград). 18.20 — Зустріч на Садовій. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Пломінь». Клуб української пісні. 20.35 — Науково-популярний фільм «Поговоримо про етнік». 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Міжнародний турнір з настільного тенісу. 21.40 — Прем'єра художнього телефільму «Далі полоту стріли». 2 серія. 23.00 — Вечірній вісник. 23.30 — «Нічний телезал». Музичний фільм «Геннадій Гладков».

▲ ЦТ (I програма)

6.30 — «Ранок». 9.00 — «Діловий кур'єр». 9.20 — Тираж «Спортлото». 9.35 — «Зіроби». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 12.00 — ТСН. 15.00 — ТСН. 15.15 — «Час побачень». Художній телефільм. 16.20 — Світ захоплених. «Разом з пернатими». 16.35 — Мама, тато і я. 17.05 — «На поріг мій сіла назка». Мультифільм. 17.15 — «Два серця, два крила, два побратими». Концерт. 18.15 — «Діловий кур'єр». 18.30 — «Меридіан». Міжнародні новини. 18.45 — «Трилогія землі чорнобильської». Теленарис. 19.15 — Музика в ефірі. Вибрано 19.50 Прем'єра художнього телефільму «Адвокат». 1 серія. 21.00 — Час. 21.45 — «Брей-ринг». Випуск 6. 22.35 — Хронограф. 22.50 — Футбольний огляд. 23.20 — «Михайло Муромов: від пісні до пісні». 23.55 — ТСН.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Чудеса в Торонто». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Музика. 8 клас. С. Прокоф'єв «Ромео і Джульєтта». 9.05 — Англійська мова. 1-й рік навчання. 10.05 — Англійська мова. 2-й рік навчання. 10.35, 11.40 — Література. 6 клас. Б. Полевий. «Повість про справжню людину». 11.05 — Світ грошей Адама Сміта. 12.10 — «Дні Турбіних». Художній телефільм. 1 серія. 13.25 — «Планета». Міжнародна програма. 17.00 — «Дім для онуків». Документальний телефільм. 17.50 — Мультифільм. 18.30 — Ключ до світового ринку. 19.00 — Прем'єра документального телефільму «Уточон сільської місцевості». 19.55 — Колаж. 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — Вадимітон. Чемпіонат світу. Передача із Данії. 21.00 — Час. (З сурдоперекладом). 21.45 — Авторське телебачення.

Міняю п'ятикімнатну квартиру зі всіма зручностями в селищі Новому на 3-му поверсі п'ятиповерхового будинку з окремими кімнатами на 4 і 1 або 3 і 2 кімнатні квартири в будь-якому місті Кіровоградської області, але 4 чи 3-кімнатну бажано в Кіровограді. Звертатися: 317112, Кіровоград, селище Нове, вул. Металургів, буд. 20, кв. 50, ПОЛУДЕНЬ Любов Тарасівна.

НА ДОЗВІЛЛІ

МИНУЛА ЗИМА,

а разом з нею і потреба у теплом одязі. Отже, необхідно сховати його до наступного холодного сезону так, щоб не пошкодила міль. Речі з штучного хутра варто віддати до хімчистки, бо коли вони чисті, то й зберігаються краще.

Одяг, який не здасте в хімчистку, — пальта, шуби, куртки, потрібно провітрити на сонці, старанно витрусити й, почистивши щіткою, загорнути в полотно й повісити для зберігання у шафу. Раз на місяць переглядайте, провітрюйте, витрушуйте пальта, светри, куртки.

Речі з натуральної вовни, хутра не можна щільно запаковувати в поліетиленові пакети: вони мають дихати!

Міль та інші шкідливі кома-

хи не люблять запаху свіжого газетного паперу, цвіту бузини, лавандової олії. Крім того, є спеціальні засоби для боротьби з мілью, арсенал їх постійно поповнюється. Продавці у відділах товарів побутової хімії порадять вам, що варто придбати.

Наводячи лад у шафі, простежте, щоб там не валялись вовняні рукавички, шарфи, клаті, що лишилися після шиття обнов. Такі дрібнички необхідно загорнути в газету й сховати в полотняну торбинку, інакше заведеться міль.

Трикотажні речі, виготовлені з синтетичної пряжі, добре прати засобами типу «Біо», «Біо-мил» (на упаковці вказано, як саме це робиться), підходять також «Аеліта», «Супераль» тощо. Після прання

річ необхідно старанно прополоскати, покласти на плоску дошку, щоб стекла вода, а вже згодом — повісити для просушування.

Так само виполіскують вовняні шапки, шарфи, рукавички тощо, які перуть у миючих засобах, призначених для цього: «Каштан», «Ама», «Супераль» (універсальних).

Сучасний крій светрів (пряма пройма, рукав, що утворює пряму лінію з плечем) дає змогу сушити їх на жердинках: після того, як стече вода, светр, жакет, кофту, одягаємо на жердинку, яку вкладаємо «поперек балкона» — од вікна до билля. Висушене таким способом річ не деформується, її легше прасувати.

В одному з темних м'ягких підземних міст К. М. Грабінин зник. Але громадянин С., який проходив випадково неподалік, встиг це сфотографувати, і приніс фотознімок у поліцію. Наступного дня в місті затримано п'ятьох підозрі-

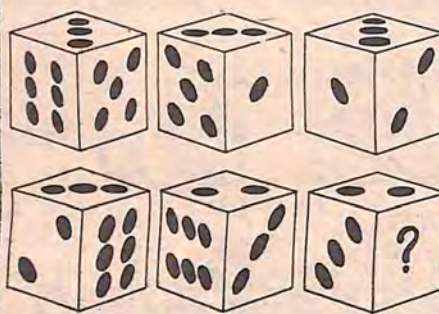

підозрілих. Пізно вночі трапилося пограбування громадянина С. який проходив випадково неподалік, встиг це сфотографувати, і приніс фотознімок у поліцію. Наступного дня в місті затримано п'ятьох підозрі-

ШИНКА ІЗ ШМАТОЧКІВ М'ЯСА

Дуже часто в домогосподарстві при обробці оностів, бузанин, грудини та інших виробів залишаються шматочки м'яса, з яких можна приготувати продукти, що своїми якостями нагадують шинку. Бажаємо, щоб шматочки були приблизно однакового розміру. Рекомендується порізати м'ясо на шматочки товщиною до 3 см масою до 300 г, добре перемішати з розсолем (10% розсолу від маси м'яса), що складається з 23% солі, 2% цукру і 75% перевищеної холодної води. Під час перемішування можна додати 1—2 сирих курячих яйця (на 1 кг м'яса), перцю чорного меленого, часнику та інших спецій за смаком. Після перемішування шматочки складають в густих циліндрах, добре ущільнюють. Цилиндри шматками м'яса можна начинити сліпо кишкою, сечовий міхур та інші містні оболонки. В усіх випадках м'ясо витримують не менше однієї доби в прохолодному місці, добре пресуючи його. Для цього на продукт наладуть дошку з дуба, берези, граба, а на неї гніт (каміння тощо).

Після витримки шинку занурюють разом з гнітом в нагріту до 70—72°C воду і підігрівують, не доводячи воду до кипіння, щоб всередині продукту була температура 70—72°C. У домашніх умовах варять з розрахунку 1 год. на 1 кг маси продукту. Зварений продукт виймають, охолоджують, не знімаючи гніту. Після охолодження м'ясо можна нарізувати шматочками і вони не будуть розпадатися.

ВИЗНАЧТЕ КІЛЬКІСТЬ КРУЖЕЧКІВ НА ГРАНІ ОСТАНЬОГО КУБА.

VIDEO

м. Кіровоград, вул. Полтавська, 71.

НЕДІЛЯ, 28 КВІТНЯ

9.30 «Хі-Мен». Мультфільм.
11.00 «Гра зі смертю».
13.00, 17.00 «Войни Бронкса-1990».
15.00 «Мертва зона». Фантастика.
19.00 «Дівчата, котрі танцюють в багнюці».
21.00 «Місячний гошич».

ПОНЕДІЛОК, 29 КВІТНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Супердівчинка». Фантастика.
13.30, 17.30 «Вторгнення в США». Бойовик. В головній ролі Ч. Норріс.
15.30 «Ревучий вогонь». Бойовик.
19.30 «Монстри в нічному експресі». Жахи.
21.30 «Інопланетянин». Фантастика.

ВІСТОРОК, 30 КВІТНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Шаолінські вилки на поєдинок ніззя». Бойовик.
13.30, 17.30 «Тиша і блаженство». Бойовик.
15.30 «Снапер». Фантастика. Жахи.
19.30 «Яма». Жахи.
21.30 «Ліцензія на вбивство». Бойовик.

СЕРЕДА, 1 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільм.

11.30 «Король-вбивця наносить удар».
13.30, 17.30 «Той, хто йде крізь полум'я». В головній ролі Ч. Норріс.
15.30 «Хто вбивця». Детектив, жахи.
19.30 «Рекрути». Комедія.
21.30 «Плоть і кров». Історичний фільм.

ЧЕТВЕР, 2 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Шлях дракона». В головній ролі Брюс Лі.
13.30, 17.30 «Білий привід». Бойовик.
15.30 «Прийшли хлопці носять лише чорне».
19.30 «Грецька смієвниця». Комедія, еротика.
21.30 «Битва титанів». Пригоди.

П'ЯТНИЦЯ, 3 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Кулак люти». В головній ролі Брюс Лі.
13.30, 17.30 «Мисливці за роботами». Фантастика.
15.30 «Герой і жах». В головній ролі Ч. Норріс.
19.30 «Години відлідин хворого». Детектив, жахи.
21.30 «Ескалібур». Історичний фільм.

СУБОТА, 4 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Великий бос». В головній ролі Брюс Лі.
13.30, 17.30 «Обладуни бога». В головній ролі Д. Чен.
15.30 «Повернення зомбі». Жахи.
19.30 «Робот-поліцейський-2». Фантастика, бойовик.
21.30 «Діксон за кличкою «Мотор». Поліцейський бойовик.

НЕДІЛЯ, 5 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Легенда про золоту перлину». Бойовик.
13.30, 17.30 «За рифами». Пригоди.
15.30 «Пекло кавбалів». Жахи.
19.30 «Дім Трейсі». В головній ролі Мадонна.
21.30 «Вбивця поїзда».

(Продовження. Печаток у №№ 30—34 за 1990 р., №№ 1—16 за 1991 р.).

Не надо быть психологом, чтобы ясно понять, как легко и просто, сравнительно, человек внушающий другому мысль о своей спасительной для него миссии (путем ряда чудес, пророчеств, исцеления и т. п.), становится со временем для этого другого не только ближайшим советником, но и верховным руководителем, не только «другом», но и «господином».

Такое положение — вернее говоря, такой мнимый тайный пост «руководителя» — и занял при царе современном Распутин, облаченный монархом и прежде всего его «благочестивейшей супругой» в звание «святого». Император царствует, но управляет императрица. Под узану Распутина. Вот подлинное слово С. Д. Сазонова в день представления им поста министра иностранных дел августа 1916 г.), сказанные при прощальном визите французскому послу Палеологу.

Принято думать, что в то время как Николай II считал «советы» о. Григория внушаемыми ему богом, — «советы» эти на самом деле исходили от небольшого круга сановных лиц, не безгласных пользающихся положением «святого» для своих чисто карьеристических и житейских целей.

Этот взгляд проходит красной нитью в целом ряде газетных заметок и памфлетов, посвященных Распутину на протяжении его жизни, там и после его смерти. Этот же взгляд доминирует и в литературных трудах, выходящих роль и значение знаменитого «старца». Так, С. П. Мельгунов считает Распутина «слепым орудием дельцов и аферистов», «простой игрушкой в руках темных дельцов старой монархии. Палеолог склонен думать, что Распутин действовал под влиянием «шайки» банкиров и скомпрометированных спекулянтов. Рубинштейн, Манус и пр., которые «снохались с ним и щедро заплатили ему»; «по их узананиям» инициативу, — Распутин «посылает запятым министрам, банкам, всем влиятельным лицам» и т. д.

Этот взгляд на роль Распутина может быть оспариваем и не без основания. По крайней мере, начиная с 1911 г. — года ожесточенной борьбы Распутина с епископом Гермогеном и с Илюдородом — можно легко убедиться, хотя бы из истории этой же борьбы, что Распутин, без всякого влияния с чьей бы то ни было стороны, сам, по своей собственной инициативе, умел отменно (по своей местности) отстаивать шуровые интересы и проводить на деле чисто личную директиву. Стоит лишь перечитать последнюю главу «Святого чорта» Ф. Илюдорова, чтобы в этом совершенно убедиться, с какой бы осторожностью мы ни подходили к «страшной мимге» илюдородного монаха. В этом же нас убеждает и переписка Николая II и Александра Романовых, особенно те письма 1915 года, где речь идет о смещении вел. кн. Николая Николаевича с поста верховного главнокомандующего «Старца» знал, что Николай Николаевич его, Распутина, займал враг; этого было совершенно достаточно, чтобы сделать его в глазах царицы, а затем и царя врагом «помазанника божия», интриганом, узурпатором власти, чуть не кривошею. В этом истинном намерении, так же как и в проваденіи его в жизнь, Распутину нити не подсказывали ни образы мыслей, ни образы действий. Ничья «игрушка» он здесь не был, а тем более «слепым орудием», как выражается С. П. Мельгунов.

(Далі буде).

У зв'язку з технічними можливостями друкарні, вірніше — її неможливостями, бо там не мають змоги повністю набрати й видрукувати нашу газету за два передсвяткові дні, а також — із тим, що віднедавна «Союздрук» відмовився розповсюджувати пресу у вихідні й свята, наступний номер «МК» вийде 11 травня.

Ми поздоровляємо вас, шановні читачі, із наступаючими святами, бажаємо хорошого відпочинку, чудового настрою і просимо вибачити за ці технічні неув'язки у наших партнерів — поліграфістів. У нас, журналістів, іще жевріє надія, що в недалекому майбутньому вони навчаться працювати так, щоб ні вам, ні нам не спричиняти неприємностей. Додамо, що всі номери, які передплатили наші читачі, вони обов'язково одержать.

РЕДКОЛЕГІЯ «МК».

Кіровоградська швейна фабрика

«УКРАЇНА»
РЕАЛІЗУЄ:

автомобілі «ГАЗ-53» бортовий та автофургон: — може обміняти паливний заправний на базі автомобіля «Урал» з причепом загальною ємністю 10 тонн на автомобілі «КАМАЗ», «РАД» або легковий автомобіль не старший 2-х років. Наша адреса: 316050, м. Кіровоград, вул. Волододерського, 52/77. Фабрика «Україна». Телефони: 22-64-29, 24-95-77.

«Молодой коммунар» — інформаційно-публіцистичний еженедельник. Учредитель — Кіровоградський обком ЛКСМУ (МДС). На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 22-54-26; відповідального секретаря — 22-27-65; секторів: економіки та екології — 22-04-84, культури і моралі — 22-28-92, комсомольського життя та політики — 22-04-84, учнівської та студентської молоді — 22-59-82, соціальних проблем — 24-66-79; фотолaboratorії — 24-94-94; коректорської — 23-61-83, оголошень — 22-59-82.

Редактор

М. ШВОРАК

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Газета виходить щосуботи.

Зам. № 286.

Індекс 61103. Тираж 16 500.